

falsitatis compede præpediri. Horum igitur mos est, qui cum suæ perfidiæ causam ad finem usque venire conspexerint, metuentes ne cunctis hominibus eorum perfidia innotescat, ad potioris se conferre præsentiam; ignorantes quoniam et illic veritati victoria tribuitur, ubi potentiæ liberalis sententia promulgatur. Frustra igitur Arius videtur de nostro iudicio ad principis appellare personam, cum in conflictu certaminis nihil adversum se senserit pravitatis, quem constat Athanasium ab homousii defensione (quod

est unius substantiæ) divellere penitus non potuisse. Sed (ut ejus superflua decrevit intentio) cum ne faciat nullo modo refrenabo, ne victi personam non sustinens, de adempto sibi temporis spatio gloriatur. Meæ vero solertiæ erit universa quæ ab utrisque in nostra cognitione prolata sunt gloriosi principis sensibus intimare; ut falsidicis ambagibus procul amotis, ad victoriæ palmam Athanasius puræ fidei assertor valeat pervenire.

VIGILII TAPSENSIS CONTRA ARIANOS, ETC., DIALOGUS.

ATHANASIO, ARIO, SABELLIO, PHOTINO, ET PROBO JUDICE INTERLOCUTORIBUS.

PRÆFATIO INCERTI AUCTORIS.

118 Cum in manus strenui lectoris, beati-sime papa Materne, liber iste a catholico sacerdote et probatissimæ vitæ beato Athanasio, contra hæreticos Sabellium, Photinum et Arium, disputatus pervenerit, illico respondebit: Et quomodo fieri potest ut cum sancto Athanasio successore beati Alexandri episcopi habuerit Arius confictum, cum constet eum, sicut in ecclesiastica Historia legitur, turpissima morte, id est, exemplo Judæe traditoris Domini nostri Jesu Christi, fuisse fustum: ut quod fetida mente conceperat, fetido terminaret sine. Sed si illud recolat,

B quod in Chronicis suis beatæ memoriæ Sulpicius Severus posuit dicens: *Duo Arii, tanquam duo serpentes, ex uno ore sibilabant*: duos Arios fuisse evidenter reperiet. Unde intelligitur, aut cum Ario superstite, non cum illo qui fustus est, aut cum aliquo Ariomanita sanctum Athanasium habuisse confictum. Quapropter oportet ut hæc, opus ut credimus a Deo impletum, a catholicis sæpius relegantur, ut cognoscant qualiter hæreticorum possint vitare venena, et fidem suam absque ulla hæsitatione (Deo auxiliante) valeant custodire.

PRÆFATIO VIGILII.

119 Dum mecum de fidei veritate diu multumque tractarem, atque Scripturæ consideratione requirerem quonam modo multiplices et numerosas hæreticorum quæstiones, responsionis brevitate refellerem, et eorum sacrilega dicta variis et longis diffusa tractatibus compendioso disputationis luctamine superarem, ne prolixioribus prolixiora referens interminabilem et nimis laboriosam legentibus materiam reliquissem, utile hoc et valde commodum apparuit, ut unuscujusque hæretici personam cum sui dogmatis professionibus, quasi præsentibus cum præsentibus

C agerent introducerem. Et ne singulorum prosecutiones in dubium nullo examinante venirent, arbitrum quemdam nomine Probum, auctoritate judiciaria functum interesse feci, quo de singulis quibusque probabiliter discernenté, impiæ pravitatis cassaretur intentio. Sabellium ergo, Photinum, Arium, atque ad nostras partes Athanasium introduxi, ut veritas, summo confligentium certamine eliquata, ad omnium motitiam perveniret, et diversitate personarum vel responsionum ac interlocutionum hujus operis variata digestio fastidium legentibus amputaret.

DIALOGI LIBER PRIMUS.

1. *Probus judex dixit*: Perspicuus in idolorum cultura nullam veri numinis consistere majestatem, Christianis memetipsum dogmatibus subicere volo, quibus astruitur unus et verus esse Deus, qui universa quæ videntur et quæ non videntur, virtute verbi sui creavit. Et quoniam cum plures Christiani nominis titulo censeantur, a veritate ejus fidei procul aberrare dicuntur, diversa scilicet sentiendo et varia dogmatum instituta sectando, scire nunc magnopere desidero quæ sit recti dogmatis fides, cui remotis omnibus dubietatis **120** ambagibus tenaciter inhæ-

D rere queam, ne erroris cæcitate exui cupiens, majoribus tenebrarum erroribus implicer, si passim et sine ullo exanimis discrimine, alicujus sectæ quæ prima occurrerit imitator existam, quæ utrum prava sit nec ne, vel veritate suffulta, ignoro. Et ideo si placet, imo quia placere debet, unusquisque vestrum in conspectu nostro fidei suæ sententiam pandat, ut examinatione habita, quæ firmior cunctis et verior reperta fuerit, huic omnes jure cedamus, et hanc indubitanter spreto falsitatis errore sequamur.

Omnes dixerunt: Quomodo tibi tanti mysterii se-

creta committere possumus, et rei inexpertæ arbitrium collocare, cum necdum gentilitatis maculæ veri dogmatis perceptione ablueris?

Probus iudex dixit : Hoc est utique, quod totis viribus cognoscere cupio, quod sit rectum et veridicum dogma, in quo me oporteat occulti mysterii sacramenta percipere. Neque enim modo profunda mysteriorum arcana mihi pateferri desidero; sed illa nunc mihi flagito demonstrari, quæ in vestra fide extrinsecus habentur, et publice prædicantur. Id est quod unus idemque verus sit Deus visibilium et invisibilium conditor rerum. Et quia hoc vos uno ore profiteri non nescio, quid causæ exstiterit, ut in tam varias dividamini sectas, ut quæ sit vera, quæve falsa, intelligi omnino a nobis non possit, priusquam vestro certamine, digno patientiæ moderamine habito, quid sit congruum diligentius cognoscamus?

II. *Athanasius dixit* : Cum sis omni litterarum genere imbutus, et philosophicis disciplinis admodum eruditus, mirari usquequaque non debes, plurima penes nos et varia novitatum dogmata exstitisse, cum et apud vos tot sententiarum novitates emergerint, quot pene nomina ipsorum continentur auctorum. Nam cum tres sint in mundo, Judæorum, paganorum et Christianorum religiones, multis et longe discretis sententiarum diversitatibus unaquæque religio a seipsa desciscens, in varias propriæ institutionis sectas divisa est; dum unusquisque suavitate recentioris sententiæ, non veritatem sed veritatis similitudinem præferentis illectus, **121** antiquitas a patribus traditam lineam derelinquit; eo irremediabiliter per avia oberrans, quo novitate pro vetustate utitur tanquam antiqui limitis et a patribus traditam incedens. Aut enim multum sentit, aut minus credit, et ideo medium et regium iter incedere nescit. Hæc ideo præfatus sum, ut tibi clarissima explorandæ veritatis indicia demonstrarem; ut agnoscere facillime queas illum pravitatis errore involvi, qui prisca apostolicæ fidei instituta derelinquens, ipse sibi pro suæ voluntatis arbitrio fidem quam sequi debeat somniat.

Arius dixit : Optime Athanasius errorem perfidiæ in adjectis et nuper inventis rerum novitatibus consistere profitetur, apostolico in hoc ipsum congruente testimonio, quo ait : *Profanas autem vocum novitates derita* (I Tim. vi, 20). Unde obsecro ut ab hoc inquisitionis tramite non recedas, diligentius atque attentius investigando quis novo, quisve antiquo utitur fidei testimonio (al. fidei sacramento).

Probus iudex dixit : Ut hæc quæ asseris facillime innotescant, et ad lucem veritatis remota omni ambiguitatis caligine veniant, antiquæ fidei regulam pandite, et ita ut est ab apostolis tradita nostris auribus intimare.

III. *Omnes dixerunt* : Credimus in Deum Patrem omnipotentem, et in Jesum Christum Filium ejus Dominum nostrum, et in Spiritum sanctum. Hæc est fidei nostræ regula, quam cœlesti magisterio Dominus tradidit apostolis, dicens : *Ite, baptizate omnes*

Agentes, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19).

Probus iudex dixit : Magno miraculi stupore attentus hæreo, tres a vobis deos prædicari conspiciens; a quibus ad unius Dei singularis potentiæ majestatem confugiendum esse credideram. Unde quæ sit hujus rationis fides, vel quid ista trium rerum triumque vocabulorum nomina indicent, quæso nos breviter informare dignemini.

Sabellius dixit : Plane a nobis tres prædicari deos non audisti, sed credere nos in Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, sicut nobis est ab apostolis traditum, simpliciter professi sumus. Cum enim Patrem nominamus, non alium Patrem, alium volumus intelligi Filium, sed hunc eundem et Patrem et Filium prædicamus. **122** Deus enim ineffabili virtutis potentia, qua omnia implet, Mariæ Virginis uterum implens, atque ex se, ob humana placula expianda, carnalis materiæ substantiam sine sui immutatione suscipiens, visibiliter sese humanis obtutibus demonstravit, et in eo ipso homine quem assumpsit Filius nuncupatur; cum non alius atque alius, sed idem Pater intelligatur. Et hæc ratione unum Deum colimus, non alium (ut dixi) atque alium intelligentes, sed hunc eundemque unum et verum profitentes.

IV. *Photinus dixit* : Impie Sabellius professus est Deum Patrem per Virginem natum, nescio quod protensionis vitium tantæ ingerens majestati, ut per id quod extensus est in Virgine, ipse sibi Pater, ipseque sit Filius, quod nullus Christianorum ei concesserit. Unde magis ego dico Deum Patrem Filium habere Dominum Jesum Christum, ex Maria Virgine initium sumentem; qui per sanctæ conversationis excellentissimum atque inimitabile beatitudinis meritum, a Deo Patre in Filium est adoptatus, et eximio divinitatis honore donatus. Cæterum Deus inviolabilis et immensus, nec ex se alium genuit, nec ipse unquam genitus fuit, ut merito aut de se Filium habere, aut ipse sibi Filius esse credatur. Sed est unicus et singularis, nec generando passioni obnoxius, nec seipsum protendendo cumulatus, nec suam in Virgine portionem derivando, divisioni subjectus.

Arius dixit : Ego enim confiteor ingentem Patrem ante omnia tempora ineffabiliter Filium genuisse; per quem et in quo visibiles creaturas atque invisibiles fecit: qui novissimis temporibus propter humani generis salutem a Patre missus, verum hominem gestavit in mundo, quem inviolabiliter de Virgine Maria sine humani pudoris permixtione suscepit. Qui cum sit creaturæ suæ Deus et Dominus, non tamen potest genitori suo, aut in omnibus conferri, aut in aliquo cœquari, quem et Deum suum, et suæ originis profitetur auctorem. Nec tamen ideo duo dii, quia et hic Deus; nec ideo non Deus, quia solus Pater Deus. Sicut non ideo non bonus, quia solus Pater bonus; cum sit et **123** Filius non solum bonus; sed et bonorum creator. Et sicut ei non admittitur ut non bonus sit, cum solus Pater ipsius Filii professione sit bonus; sic ei non aufertur ne Deus sit, cum solus

Pater sit Deus. Et sicut bonitas Filii non præjudicat singularitati paternæ bonitatis; sic deitas ejus non officit Patri, ne unicus ac singularis sit Deus. Et hoc modo unum profitemur Deum, non negando (ut dixi) Filium Deum, sed penes solum Patrem unius divinitatis auctoritatem constituentes.

V. *Athanasius dixit*: Bene Patrem ex se Filium ineffabiliter ante omnia tempora genuisse Arius sua professione definivit; sed utrum Filium ex ipsa Patris essentia vel natura, an aliunde genitum velit asserere, hac interim sua prosecutione reticuit. Ego enim Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum unius substantiæ, uniusque naturæ esse confiteor: ita ut non ex nihilo, neque ex aliquo, sed de Patre Filium genitum, et de Patre Spiritum credam procedere sanctum. Et licet tres in sua proprietate subsistentes profitear esse personas, horum tamen una natura, unaque divinitas comprobatur.

Probus judex dixit: Quanquam hæc varia et longe dissimilis sententiarum vestrarum diversitas magnam confusionis caliginem nostris mentibus incutiat, tamen ut cito his ambagibus exuamur, et ut quæ sit veræ fidei professio, cognoscamus dignamini evidentioribus divinæ Scripturæ testimoniis assertionum vestrarum sententias communire. Et ne longo orationis ambitu ipsius permixtæ disputationis diffusionem procul evagemini, singillatim unusquisque vestrum adversus cæteros dimicet: ita ut omnes contra unum questionum arma sumentes, in his quæ vobis esse communia nostis, contra dissentientem vobis invicem suffragemini. Porro, si fidei nihil commune habetis, suis unusquisque nitatur professionibus, ut facile clarescat utrum in his quæ in alio damnat ipse penitus non impingat. Si placet igitur, cum Sabellio inite conflictum, et ille contra vos suas vindicet partes: ita ut si eum superare quiveritis, victus abscedat. Post quem Photinus sese certamini dare debet, et suam veridicis tueri testimoniis fidem. Contra quem, **124** omnes conflictionis aciem obfirmare debetis; ut si et hic cesserit superatus, disputationis locum cæteris sequentibus derelinquat. Et hoc modo arbitror nos ad indaginem veritatis posse quantocius pervenire. Permittatur itaque, ut dixi, Sabellius suam fidem documentis cælestibus approbare.

VI. *Sabellius dixit*: Quoniam me cum omnibus congregari præcepisti, respondeant utrum simplicis naturæ Deum esse fateantur.

Arius dixit: Quis hoc impius negaverit?

Sabellius dixit: Respondeant etiam utrum omnia quæ de Deo dicuntur secundum substantiam accipienda sint.

Arius dixit: Ista nostræ fidei propria esse noscuntur.

Photinus dixit: Assentior cuncta de Deo secundum substantiam dici.

Athanasius dixit: Non temere pronuntiaverim universa quæ de Deo dicuntur secundum substantiam debere accipi, propter nonnullos relativos nominum casus, secundum usitatum humani sermonis eloquium

prolatos, qui non proprie Deo, sed personis et temporibus vel quibuscumque rerum generibus coaptantur. Id est, cum se nescire dicit, vel cum se iterum cognovisse fateatur, aut cum rerum a se factarum pœnitentiam gerit, et nunc se iratum, nunc placatum ostendit. Quæ omnia si secundum essentiam velimus accipere, passibilem sine dubio et improvidam divinitatem profitebimur esse naturam, in qua aut ignorantia, aut ex tempore orta cognitio cadat; quam et tristitia pœnitendo conficiant, et læta sublevent vegetando. Quod quid aliud erit, nisi mutabilia perpeti, et instabili mobilitate huc illucque diffuere? Unde manifestissime comprobatur non omnia de Deo secundum substantiam dici debere, sed aliquanta dispensationi respondentia, non naturæ ejus convenientia certo certius profiteri.

Probus judex dixit: Licet sufficienter et doctius laudabili brevitate responderis, non omnia de Deo secundum substantiam dici, latius tamen hæc audire abs te desidero, cum tui loci disputationis tempus adfuerit. Nunc interim (ut ante factus sum) Sabellius ut cœperat, prosequatur.

VII. *Sabellius dixit*: Fidei nostræ professio, ut superius **125** dixi, hunc eundemque et Patrem et Filium prædicat Deum; ne gentili errore duos deos asserere convincamur, si alius Pater, alius a nobis Filius prædicetur. Unde ex his ipsis quæ a non intelligentibus vel minus sentientibus adversa nobis esse putantur, apertissime demonstrabo summi atque omnipotentis Dei unam esse personam. Nam quid aliud est *Pater in me manens facit opera* (Joan. xiv, 10), nisi *Ego in me manens facio opera?* et *Qui me videt, videt et Patrem* (Joan. xiv, 9), id est, *Ego sum ipse Pater qui Filius; ut per unam divinitatis contemplationem unam intelligas esse personam?* Sed et quod ait, *Ego in Patre et Pater in me*; vel quod *Isaias* ad eundem loquitur, dicens, *In te est Deus, et non est Deus præter te* (Isai. xlv, 14), id proculdubio manifestius voluit indicare, sine alterius permixtione personæ, in seipso ineffabiliter permanere. Si enim, ut ipsi quoque concedunt et ut superius facti sunt, simplex est divina natura, non fieri potest ut velut ipsa intrinsecus vacua alterius in se naturæ personam contineat, et ipsa vicissim contineatur ab altera. Necesse est enim ut seipsa aut minuendo contrahat, aut evacuando exinaniat, aut dilatando diffundat: quoniam receptorum vel recipientium conditio ista est, ut aut recepturus spatio dilatetur ad alterum recipiendum; aut recipiendus contractione aliqua minuatur, ut intra evacuatam ad suscipiendum se naturam valeat contineri. Quæ quoniam tam impia tamque absurda simplici illi et ineffabili naturæ congruere minime possunt, id sine dubio restat intelligi ut unus idemque in seipso manens, de seipso singulariter dicere videatur: *Ego in Patre et Pater in me* (Joan. x, 38); et *Qui me videt, videt et Patrem* (Joan. xiv, 9): ne si de duobus dictum accipere volueris, duos nihilominus deos separatim distinctos asserere convingaris. Aut si ita eos in se invicem permanero

defendis, ut horum unam dicas esse naturam, nescio quam personarum biformitatem, portento alicui similem, ex unius rei initio prominentem, aut in unius naturæ substantia confusius et permixtus habitantem videberis profiteri, et hac ratione simplicem et intemeratam divinæ virtutis naturam indignis compositam qualitatibus defensare. Recurre **126** magis ad illa singularia cœlestium præconia sanctorum, quibus unius in una persona manentis divinitas prædicatur, ut Moyses admonet dicens: *Audi, Israel; Dominus Deus tuus, Dominus unus est* (Deut. vi, 4). Et ut ipse quoque Deus sæpenumero contestatur: *Videte, videte, quoniam ego sum Deus, et non est alius absque me* (Deut. xxxii, 39). Et iterum: *Testes vos estis, si est alius Deus præter me* (Isai. xliii, 10). Non debemus tantæ auctoritatis cœlitus nobis sententiam depromptam alterius Dei confessione frustrare, ne in nostri perniciem tanti præconii casantes imperium, debita deorum cultoribus tormenta subeamus.

VIII. *Probus iudex dixit*: Si huic tam validæ prosecutioni posse aliquid referri putatis, perorare dignemini.

Arius dixit: Dum unius Dei probabili quidem et admodum utili confessione bifariæ deitatis errore Sabellius semetipsum conatur exuere, nefandam Judaici sensus impietatem incurrit, Filium Dei Deum in sua manere substantia, et propriam habere personam, mente sacrilega denegando. Cujus insanissimi furoris audaciam, quancumque brevitatis compendio uti potuero, cœlestium testimoniorum auctoritate frenabo, ad demonstrandam proprie subsistentem Filii personam: non illa quæ quidem homini suscepto congruere cavillantur assumens, sed illa in medium proferens testimonia, quæ sine ullo ancipitis intelligentiæ scrupulo divinitati ejus competere omnes pariter consentunt. In Genesi Dominum dixisse legimus: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. i, 26). Ecce pluraliter dixit, *faciamus*, alium videlicet indicans ad quem loquentis Dei factus est sermo. Non enim tam absurde intelligendum est fuisse locutum, ut sibi ipse diceret *faciamus*, quod proprie illorum est qui amentis passionem incurrunt. Namque ut alterum ad alterum locutum fuisse Scriptura monstraret, continuo subjecit, dicens: *Et fecit Deus hominem: ad imaginem Dei fecit illum* (Ibid., 27). Si unus esset, ad imaginem suam fecisse diceretur. Nunc autem alius, ad alterius imaginem apertius fecisse describitur. Item cum ob multa nefandi sceleris facinora, Sodomitis cum suis incolis terras igneis divinitas **127** imbribus sanxisset urendas, ita refertur. *Pluit, inquit, Dominus a Domino ignem et sulphur* (Gen. xix, 24). Nihil tam evidentiùs ad ostendendum Patrem et demonstrandum Filium legaliter potuit intimari, ubi alius ab altero, non unus a se ipso sulphureas cœlitus jaculatus est flammis.

IX. Item ipse Filius ad Jacob loquitur, dicens: *Ego sum Deus, qui visus sum tibi in loco Dei* (Gen. xxxi,

15). Posset dicere, qui visus sum tibi in loco meo, si una loquentis intelligeretur esse persona. Item: *Ascende, inquit, in Bethel, et fac ibi altare Deo, qui apparuit tibi* (Gen. xxxv, 1). Nec istud singulari unquam personæ congruere potest, ubi tam distinctus alius altero sacrarium imperat constituendum. Id enim solitarium dicere conveniens erat: *Fac altare mihi Deo, qui apparui tibi*. Item Deus iater de salvandis in Deo Filio populis per Osee prophetam loquitur, dicens: *Et salvabo eos in Domino Deo ipsorum* (Osee, i, 7). Item David ad Filium Dei loquens: *Thronus tuus, Deus, in sæculum sæculi: virga æquitatis, virga regni tui. Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis* (Psal. xlii, 7, 8). Quid hoc ad confessionis errorem submovendum manifestius potuit dici, ubi Deus Deum unxisse perscribitur? Hæc interim pauca de Veteri Testamento decerpsi. Nam plura et manifestiora studio brevitatis omisi, quibus luce clarius comprobatur et Patrem et Filium distinctis et separatis substantiarum proprietatibus existere. Quod autem Sabellius, ex hoc quod ait: *Ego in Patre, et Pater in me* (Joan. x, 38), unam nisus est demonstrare naturam sive personam; quod videlicet alia intra aliam sine confusionis permixtione, vel præter cætera vitiorum genera, quæ more sophismatum quæstionum voluit intentare, inesse non possit, ita non unam indicant esse substantiam vel personam, sicut non una Dei et hominum potest esse natura, de quibus dicitur quod ipse in Deo et Deus in eis est. Denique idem ad Patrem de credentibus loquens Filius ait: *Ut sicut tu Pater in me et ego in te, ita et ipsi in nobis sint* (Joan. xvii, 21). Et iterum: *Qui edit carnem meam, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in eo* (Joan. vi, 56). Apostolus quoque de idiota: *Et prostratus, inquit, confitebitur quia vere Deus in vobis est* (I Cor. xiv, 25). **128** Sicut ergo cum Deus in nobis, et nos in Deo sumus non confusionem personæ, non unitatem naturæ, non augmenti accessionem, non detrimenti subtractionem, non qualibet composita vel ordinata mutabilis substantiæ qualitate, sed puræ et simplicis fidei sanctitate Domino in nobis habitaculum præparamus, et ille nos in suam recipit mansionem, dum ejus voluntatem faciendo in ipso manemus; ita Pater et Filius pro indissolubili fœdere voluntatis in se invicem manere noscuntur.

X. *Probus iudex dixit*: Quoniam tam clarissimis testimoniorum documentis Patrem et Filium proprie subsistere demonstrasti (quod Sabellius humanis mentibus quæstionum nebulas offundendo negabat), id nunc a tuis quæritur partibus, quomodo et Deum Patrem et Deum Filium separatim et distinctius profitendo, non pluralem divinitatis numerum introducere videaris. Et quanquam de hoc superiore prosecutione breviter pauca perstrinxeris, lata tamen et propria quæstionis hujuscemodi debet esse probatio. Quam tunc copiosius expedire debebis, dum inter te atque Athanasium disputationis examen cœperit agitari. Et quoniam nunc (ut dixi) assertione

veridica Sabellii est perfidia refutata, fidei suæ Photinus certis, si valet, testimoniis adsit.

Photinus dixit : Ego Domino nostro Jesu Christo initium tribuo, purumque hominem fuisse affirmo, et per beatæ vitæ excellentissimum meritum, divinitatis honorem fuisse adeptum. Quis enim femineo portatus utero per partum egeritur? Quis puerperiaræ cunas expertus, et lactei poculi alimento nutritus, maternis gestatus est uluis? Quis profectum accepit ætatis? Quis universas corporeæ fragilitatis conditiones implevit, dum esuriam patitur, dum nequissimi spiritus tentatione percellitur, dum lassitudine fatigatur, dum in somnos resolvitur, dum comprehensus nexibus alligatur, dum flagellis verberatur et palmis, dum Judibriis insultantium agitur, dum crucis patibulo suspenditur, et mortis dispendia perpetitur : quem humana conditio parentibus subdidit, ejus fraternæ utriusque sexus sunt **129** nomina designata, qui de locorum cognitione fallitur, qui de mali spiritus nomine sciscitatur, qui iudicii diem se ignorare fatetur, qui tribuendarum sedium potestatem non se habere testatur, qui se in cruce derelictum conqueritur, qui passionis formidine et mortis terrore concutitur, propter quod et calicem a se transferri precatur, et quam multa (quæ commemorare longum est) humanitati convenientia patitur : quis tam insipiens est ut hæc Deo congruere arbitretur?

XI. Nam illa virtutum miracula non propria perperasse virtute, sed Deum per eum fecisse credendum, sicut ipse ait : *Pater in me manens, facit opera* (Joan. xiv, 10). Et iterum : *Non potest a se Filius facere quidquam* (Joan. v, 19). Quia enim multum Deo acceptus fuit, quidquid voluit orationibus impetravit. Nam si mortuus reddita est vita, si cæcis lumen, si debilibus virtus, si leprosis munditia, si mentis cesserunt, si alimentorum creatura multiplicati senoris sensit augmentum, non nisi hæc omnia orationis munere elicita esse noscuntur. Similique modo perfecta quædam prophetæ in Dei nomine perfecerunt. Verum quia hic in tantum se Deo dignum, carioremque perseverando in mandatis ejus exhibuit, ut ipse ait : *Ego quæ placita sunt ei facio semper* (Joan. viii, 29), et ut Pater quoque ad eum per angelum loquitur, dicens (sicut in Zacharia scriptum est) : *Angelus, inquit, Domini stabat, et contestabatur Jesum : Hæc dicit Dominus Deus exercituum : Si in viis meis ambulaveris, et custodiam meam custodieris, tu quoque judicabis domum meam* (Zachar. iii, 8), et ut mortem pro mundi salute æquanimitertulit ; ob hoc, inquam, quod setantum ac talem exhibuit, dedit illi Deus universorum potestatem, ac Deum illum totius creaturæ constituit, sicut Apostolus docet, dicens : *Humiliavit semetipsum usque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod et Deus illum exaltavit, et dedit illi nomen quod est super omne nomen ; ut in nomine Jesu omne genu flectatur, caelestum, terrestrium et infernorum* (Phil. ii, 8). Unde et ipse post passionem, quæ ei tale contulit meritum,

Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra (Matth. xxviii, 18). Quod utique si ante tempora Deus esset, potestatem ex tempore non accepisset, quam **130** semper habuisse constabat. Sed, ut dixi, ob præclarum obedientiæ ac passionis meritum, divino est honore donatus, et super omnia exaltatus, sicut et Petrus loquitur dicens : *Deus patrum nostrorum exaltavit puerum suum Jesum* (Act. iii, 13). Et iterum : *Dextera igitur Dei exaltatus* (Act. ii, 33). Ac rursus : *Certissime, inquit, sciat omnis domus Israel, quia et Dominum illum et Christum Deus fecit, hunc Jesum quem vos crucifixistis* (Act. iv, 10) : ostendens evidentius, propter passionem crucis, ex tempore Deum fuisse factum, non Deum ante tempora natum. Unde et Paulus : *Tanto, inquit, angelis melior factus, quanto excellentius præ illis nomen accepit* (Hebr. i, 4). Quod enim sit vel accipitur, ex tempore sumit initium. Nam ex semine David originis sumpsisse principium, divina ubique testantur eloquia, sicut Deus ad David loquitur, dicens : *Filius qui egredietur de renibus tuis, ipse ædificabit mihi domum* (III Reg. viii, 19). Et iterum : *De fructu ventris tui ponam super sedem meam* (Psal. cxxxi, 11). Et Isaias : *Ecce radix Jesse exsurget regere gentes* (Isai. xi, 10). Et Apostolus : *De Filio, inquit, suo, qui factus est ei ex semine David* (Rom. i, 3). Et iterum : *Memor esto Christum Jesum resurrexisse a mortuis ex semine David* (II Tim. ii, 8). Et angelus ad Mariam : *Dabit illi, inquit, Deus sedem David patris sui* (Luc. i, 32). Ex his igitur atque aliis quam pluribus demonstratur evidentius non Deum ante sæcula fuisse, sed in Deum bonæ actionis merito profecisse.

XII. *Probus judex dixit* : Intentatis a Photino questionibus e diverso venientium responsionibus occurratur.

Athanasius dixit : Si ea quæ Arius contra Sabellium persecutus est diligenter advertas, ibi etiam Photini perfidiam pariter cognoscis exclusam.

Probus judex dixit : Ut puta?

Athanasius dixit : Sabellius unam confitendo personam, Filium ante cunctorum originem sæculorum subsistere denegavit : quod ipsum quoque Photinus impiis asseverare commentis aggreditur, dum Filii ex humani ortus nativitate initium tribuens, omnino eum non fuisse testatur. Quæ sacrilega opinionis sententia, Ario copiosius prosequente cassata est. Aperte enim et lucidius demonstravit, Filium Dei Deum ante tempora substituisse.

Probus judex dixit : Memini equidem **131** Arium de proprietate personæ Filii subsistentis contra Sabellium satis egisse ; sed disputationis ordo vel ratio poscit ut Photini quoque assertio proprio debeat contra nitentium refutationis obice submoveri ; ne dum nimis brevitate studetis, res necessarias omittere videamini. Non enim parvam intulit sum fidei questionem, multis asseverando documentis, Filium Dei ex Maria initium accepisse, et in Deum clarissimæ actionis merito profecisse.

Athanasius dixit : Non pigebit aut me, aut Arium,

Photini dementiam divinæ Scripturæ auctoritatibus arguere, qui in tantum prorupit insanix, ut prophetis atque apostolicis dictis, vesano furoris sui animo repugnans, nescio quæ vilissima derogationis exempla, quæ Deus pro nostræ redemptionis salute voluntario subiit affectu, in injuriam tantæ protulerit majestatis.

XIII. *Arius dixit* : Tolerabilius Judæorum Christo insultantium voces, aut crucifixi latronis blasphemiam audiuntur, quam nefanda hujus Photini perfidia sustinetur. Quis enim ferat purum hominem prædicari, aut ex Maria sumpsisse initium eum qui se de cælo venisse et ante sæcula genitum protestatur, sicut idem de Patre loquens, et æternæ nativitatis mysterium pandens, ait : *Ante sæcula fundavit me, et ante omnes colles genuit me. Cum pararet cælos, aderam illi (Prov. viii, 23).* Sed et Pater ad eundem loquitur dicens : *Ex atero ante luciferum genui te (Psal. cix, 3).* Quia enim stellæ in signis temporum positæ sunt, nativitatem Filii sui Deus Pater ante astrorum originem, id est ante omnium temporum seriem existitisse testatur. Sive spiritaliter dictum intelligamus, ante luciferum, id est ante angelorum creaturam; quoniam de angelo dictum est : *Lucifer qui mane oriebatur (Isa. xiv, 12).*

Photinus dixit : Hoc secundum prædestinationis veritatem dictum accipitur, Apostolo contestante atque dicente : *Qui prædestinatus est Filius Dei in virtute (Rom. 1, 4).* Nam sic dictum est : *Ante colles genuit me (Prov. viii, 25),* vel : *Ante luciferum genui te (Psal. cix, 3),* cum tamen novissimis temporibus fuerit natus, quomodo et Apostolus electionem sanctorum ante exordium factam asserit sæculorum. *Qui nos, inquit elegit ante constitutionem mundi (Ephes. 1, 4).* **132** Et utique non sunt nisi in fine mundi electi. Sicut ergo apostoli, qui ante sæcula non subsistebant, tamen in prædestinatione electi esse dicuntur; eodem intelligentiæ genere et de Christo, quod ante sæcula dictus est natus, in prædestinatione dictum accipitur. Moris est enim divinæ Scripturæ id quod pro certo futurum est ac si jam factum sit enarrare. Unde et propheta ait : *Qui fecit quæ futura sunt (Isai. xlv, 11, sec. LXX),* id est; in prædestinatione facta, in re autem necdum existentia. Ita et Filii nativitas ante sæcula prædestinata, in fine vero est temporum veraciter orta.

Probus judex dixit : Illa quæ ante mundum prædestinatur Filii nativitas, ex Dei Patris utero processisse describitur; tu vero Filium ex Maria initium accepisse testaris.

XIV. *Photinus dixit* : Sed non ideo intelligendum est Christum de Deo Patre esse natum, quia aut ipse se de Patre genitum, aut Pater genuisse fatetur. Hoc enim Deus Pater de adoptatis vel adoptandis filiis dicere consuevit, sicut per Isaiam dicitur : *Filius genui et exaltavi (Isai. 1, 2).* Et iterum : *Primogenitus filius meus Israel (Exod. iv, 22).* Et Joannes : *Omnis qui natus est, inquit, ex Deo, non peccat (I Joan. v, 18) : et non peccat, inquit, peccare, quoniam nati-*

tas Dei servat illum. Num igitur quia homines fideles de Deo nati esse dicuntur, idcirco eis humanæ nativitatis aufertur origo? aut priusquam de hominibus nascerentur ante mundi principium, per divinæ nativitatis commemorationem existitisse credendi sunt?

Arius dixit : Quoniam manifestissimæ veritati callida disputationis arte Photinus obnititur, evidentissima est divinæ Scripturæ auctoritate frangendus. Joannes enim apostolus istius (credo) insaniam longe ante in Spiritu sancto conspiciens, ante principium sæculorum substantialiter apud Patrem Deum Filium existitisse testatur, ac sic Photinum alto imperitiæ sopore demersum, et lethali quiete sepultum, clarissimæ suæ vocis præconio excitat, dicens : *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum (Joan. 1, 1).* Ergo ei qui in principio erat apud Deum, non relinquitur ut novissimo tempore originis suæ principium ab homine sumpserit. Et ne hoc Verbum, **133** quod in principio erat apud Deum divinæ vocis trans-euntem existimet sonum, ait : *Et Deus erat Verbum (Ibid.).* Quod si hoc Verbum Deus erat, substantia manens, non sonus transiens erat. Fundatæ enim naturæ virtus ostenditur, quæ fuisse vel esse substantialiter prædicatur. Et quoniam nunc quoque Sabellium in hoc auditorio nobiscum astare conspicio, in utrosque testimonii hujus tela vibrabo, et inde Photinum occido unde Sabellium perimo. Audiat ergo Sabellius Deum apud Deum fuisse, et desinat ab unitate personæ. Audiat Photinus, hoc Verbum Deum in principio existitisse, et desinat de Maria virgine initium tribuere. *Hoc, inquit, erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. 1, 2). In hoc mundo erat, et mundus per ipsum factus est (Ibid., 10).* Antecedat creator creaturæ suæ opificium, an non?

XV. *Probus judex dixit* : Constat operis sui fabricam antecedere creatorem; neque enim potest ulli ratione admitti ut postea ipse cœperit, qui facti auctor existit.

Arius dixit : Si ergo omnia per Filium facta sunt, et mundus per eum factus est, apparet ante mundum vel ante omnia quæ facta sunt Filium existitisse.

Probus judex dixit : Nihil hac probatione manifestius poterit demonstrari.

Arius dixit : Sed ne forte unius apostoli probatio insufficientis esse perfidis videatur, alia, si præcipue, testimonia, Filium Dei ante sæcula subsistentem contestantia, brevi prosecutione subnectam.

Probus judex dixit : Licet (ut reor) utilius et validius hoc testimonio nihil sit, tamen, ut diversis probationum testimoniis assertioni tuæ cumules fidem, pauca (ut ais) circumscripta brevitate proseguere

Arius dixit : Domini nostri Jesu Christi vox est in Evangelio dicentis : *Nemo ascendit in cælum, nisi qui de cælo descendit, Filius hominis qui est in cælo (Joan. iii, 13).* Et iterum : *Descendi de cælo, non ut*

faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me Patris (Joan. vi, 38). Apparet ergo jam fuisse, qui de cœlo descenderat, ut Photinus crubescat, et alium esse a Patre, dum non suæ voluntatis arbitrio præsumit aliquid faciendum, sed mittentis se Patris in omnibus exsequitur **134** voluntatem, ut Sabellius et ei similes conticescant. Item : *Pater*, inquit, *glorifica me illa gloria, quam habui apud te antequam mundus fieret* (Joan. xvii, 5). Ecce ante mundi constitutionem, honoris gloria præditum penes Patrem esse fuisse testatur. Audiat ergo Sabellius alium apud alterum, audiat Photinus gloriam ante mundi possedisse principium. Item Apostolus in propria eum divinitatis forma fuisse ostendens, priusquam naturæ servilis formam suscipere, ait : *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo ; sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens* (Philip. ii, 6). Jam igitur Deus erat, qui ut homo esset, Dei se formam exinanisse docetur. Item Jeremias Deum fuisse priusquam hominis formam dignaretur assumere, evidentiùs aperit dicens : *Hic est Deus noster, et non deputabitur alter ad eum : qui invenit omnem viam scientiæ et dedit eam Jacob puero suo, et Israel electo suo. Post hæc in terris visus est, et inter homines conversatus est* (Baruch, iii, 36) Hæc tam firma, tamque robustissima de divinis auctoritatibus elicit probamenta, qualibet Photinus (si valet) argumentatione dissolvat.

XVI. *Probus judex dixit* : Si adhuc tam manifestis tamque perfectis documentis Photinus obvisus ire desiderat, certum est eum morbidæ contentiois vitio agi, qui tantæ non subijcitur veritati. Sed ne studio dilatandi certaminis nebulosæ falsitatis quæstiones intendat et in superfluis rebus necessarium tempus absumat, utilem suis prosecutionibus finem imponat. Arius vero atque Athanasius, qui Filium Dei ante mundi ortus principia de Patre genitum confitentur (quod videlicet Sabellius pariter Photinusque negabant), quomodo in una eademque sententia fidei dissidium faciant, secumque non convenient, edicere non morentur.

Athanasius dixit : Subsistere ante sæcula Filium veraciter Arius profitetur. Quod autem de Patre natus sit, sono tantummodo vocis et simulata verborum confessione, non veritatis proprietate concedit ; dum eum a paternæ naturæ substantia longius separat, et conditione naturæ non dispensationis ratione Patri subjectum affirmat.

Probus judex dixit : Clarissimum fidei **135** vestræ iudicium date, et quemadmodum credatis recentis prosecutione signate, quo possit ad normam propositæ confessionis disputationis quoque materia coaptari.

Athanasius dixit : Ne vestros gravem oratione longissima sensus, fidem meam brevi sermone concludo. Patrem et Filium et Spiritum sanctum, deitate, potestate, magnitudine, natura, unum esse confiteor : nec aliquid in hac Trinitate novum, extraneumve, ac si antea non fuerit, postea vero adjunctum sit, as-

sero ; sed, ut dixi, unius eam naturæ, uniusque substantiæ credo.

Arius dixit : Ego sicut tres personas in sua proprietate manentes, ita tres substantias Patris et Filii et Spiritus sancti confiteor. Alia est enim Dei Patris, alia Filii, alia Spiritus sancti substantia, nec potest ullo modo ingeniæ substantiæ Patris aut genita Filii, aut creata Spiritus sancti conferri natura. Unde nec potestate æquales, nec magnitudine similes, nec natura consortes a nobis fidei confessione creduntur.

XVII. *Probus judex dixit* : Si hoc totum est, in quo a vobis invicem dissentire videmini, id est, quod unus diversas, alius Trinitatis unam dicat esse substantiam ; id nunc disputationis ratio postulat, ut assertiones vestras non subtilitate argumentorum de industria dialecticæ artis venientium, sed puris et simplicibus divinæ Scripturæ documentis robustius fulciatis.

Arius dixit : Credo quod memorabilibus prudentiæ tuæ sensibus Athanasii prosecutionem nequaquam subtraxit oblivio, qua id elegantius peroravit, illum debere pravitate errore nofari, qui nova et inusitata verborum commenta sectatur, adjiciens apostolicis dogmatibus quod ab eisdem constat traditum non fuisse.

Probus judex dixit : Ita memini.

Arius dixit : Ergo Nicæni decreta concilii lectione pandantur, et agnosces Athanasium vel hujus auctores apostolicam fidem novorum adjectione verborum catenus corrupisse, ut et eos qui antiquis Patrum inhæsere doctrinis, ambitione regia usi, censuerint feralibus relegandos edictis.

Probus judex dixit : Si præsentis negotii ratio postulat ut decretum Nicæni recitetur concilii, hoc quoque Athanasius sua prosecutione **136** designet ; ut ex utriusque voluntatis assensu (si quid illud est quod offertur) extrinsecus recitetur.

Athanasius dixit : Causæ congruit ut rerum gestarum lectionis copia non negetur.

XVIII. *Probus judex dixit* : Ergo, ut desideratis, præfati decreti fidei Nicæni lectio ventiletur.

Et lectum est ita :

EXEMPLAR FIDEI NICÆNÆ.

Credimus in unum Deum Patrem, omnipotentem omnium visibilium et invisibilium factorem. Et in unum Dominum nostrum Jesum Christum, Filium Dei, natum ex Patre unigenitum, hoc est de substantia Patris : Deum ex Deo, lumen ex lumine, Deum verum de Deo vero : natum non factum : unius substantiæ cum Patre, quod Græci dicunt *homousion* ; per quem facta sunt omnia quæ in cœlo et quæ in terra : qui propter nostram salutem descendit, incarnatus est, homo factus est, passus est, et resurrexit tertia die, ascendit in cœlos, venturus judicare vivos et mortuos. Et in Spiritum sanctum. Eos autem qui dicunt : Erat quando non erat, et antequam nascetur non erat, et quod de non exstantibus, vel ex alia substantia, aut essentia ; dicentes mutabilem et con-

vertibilem Deum, hos anathematizat catholica et apostolica Ecclesia.

XIX. *Arius dixit* : Pervides, virorum optime Probe, istius decreta concilii in suggillationem apostolicæ fidei ausu temerariæ præsumptionis fuisse conscripta. Quid enim opus erat novum hoc homousion vocabulum antiquis dogmatum regulis inseri? Nunquid enim apostolos vel eorum discipulos atque omnes per ordinem successores, qui ad illud usque tempus in Christi confessione viventes, homousion vocabulum ignorabant, impietatis sacrilegium in fidei veritate secutos fuisse dicemus, pro eo scilicet quod hujus nominis notione privati, sine ipsius prædicationis assertionis perrexerunt ad **137** Christum? Si enim a nobis (ut isti penitus mentiuntur) nova introducebatur contra apostolorum statuta doctrina, id utique conveniens erat, novæ a nobis ingestæ doctrinæ antiquis apostolorum obviare doctrinis, et novitatem vetustate proscribere, non vetustatem novitate pervertere. Utquid mihi hoc nomen sequendum imponit? Utquid me ad hujusmodi novitatem violentius trahit? Utquid hoc apostolicæ fidei superadjicit verbum, cujus ne prophetæ quidem, nec apostoli usquam faciunt mentionem? Quod istud, quæso, nomen est, sine quo fides integra esse non possit? sine quo Christiani Christianæ religionis abdicantur honore? Unum enim de duobus in hac causa sequi necesse est : si vera est homousii assertio, falsa est apostolorum prædicationis, quæ sine hoc nomine longo tempore floruit. Si vero apostolica fides hujus nominis experta est, sicuti et est, hæc sine dubio falsa erit, quæ antiquæ fidei nominis novitatem adjecit. Revolve cuncta Novi et Veteris Testamenti volumina, utrum alicubi homousion sacris inditum paginis poteris invenire.

XX. *Probus iudex dixit* : Quid his referitur?

Athanasius dixit : Nominis tantum offenderis novitate, an etiam ipsius rei virtutem quæ hoc est sortita vocabulum refugis?

Arius dixit : Quid dicas, non satis intelligo.

Athanasius dixit : Quoniam res antiqua novum nomen accepit, non vocabulo novo novæ rei virtus accessit, hoc utique requiro, utrum res quæ antiqua est, simul a te cum nominis novitate damnetur?

Arius dixit : Res loqueris tortuosas, et omni stultitiæ miraculo dignas. Si enim homousion novum nomen est, non dubium quod et res nova sit quam significare videtur.

Athanasius dixit : Ergo pariter rem nomenque condemnas?

Arius dixit : Ita plane.

Athanasius dixit : Igitur cum demonstravero rei antiquæ et ab apostolis traditæ nomen novum attributum fuisse, victum te tandem fateberis ; an etiam sic rem antiquam simul cum nominis novitate condemnas?

Arius dixit : Plane hoc non ostendis. Et quæ ratio cur hæc flagitabit ut res antiqua novum acciperet nomen? Nunquid enim prorsusquam hujus nominis voca-

bulum sortiretur, **138** sine nominis proprietate manebat? Hoc nullam mihi rationis consequentiam habere videtur.

Athanasius dixit : Ecclesiasticæ semper moris est disciplinæ, si quando hæreticorum nova doctrina exsurgit, contra insolentes quæstionum novitates rebus immutabiliter permanentibus nominum vocabula immutare, et significantius rerum naturas exprimere; quæ tamen existentium causarum virtutibus congruant, et quæ magis easdem antiquitas fuisse demonstrant, non ortus novitatem insinuant. Et ut quod dico planius fiat, utor exemplo. In ipso Christianæ religionis prædicationis initio, omnes qui credebant Domino nostro Jesu Christo, non *Christiani*, sed *discipuli* tantummodo nominabantur. Et quia multi dogmatum novorum auctores exstiterant, doctrinæ obviantes apostolicæ, omnesque sectatores suos discipulos nominabant : nec erat ulla nominis discretio inter veros falsosque discipulos, sive qui Christi, sive qui Dosithci, sive Theodæ, sive Judæ cujusdam, sive etiam Joannis sectatores, qui se Christo credere fatebantur, noluerunt ut uno discipulorum nomine censerentur. Tunc apostoli convenientes Antiochiam, sicut eorum Luca narrante indicant Acta, omnes discipulos novo nomine, id est *Christianos* appellant : discernentes eos a communi falsorum discipulorum vocabulo, ut et divini per Isaiam oraculi sermo impleretur, qui ait : *Servientium vero mihi vocabitur nomen novum* (Isai. LXV, 15, sec. LXX).

XXI. Hanc ergo ab apostolis traditam in novo utendo nominibus formam Ecclesia retinens, contra diversos hæreticos prout sanæ fidei ratio postulabat, diversas edidit nominum novitates. Denique Patri novum innascibilitatis nomen Ecclesia imposuit. Cum enim Sabelliana hæresis genitum ex Virgine Patrem voluisset asserere, ingenitum contra hanc confitendo Ecclesia tradidit Patrem. Et utique in divinis Scripturis *ingenitum* nunquam legimus Patrem. Potest ergo Sabellius audaciam suam in hujus calumniæ vertere quæstionem, et simili, ut tu, propositionis genere uti, quo dicat : Cur divinis Scripturis sine ullo prospectu pudoris violentiam facitis, profitendo **139** innascibilem Patrem, quod scriptum ostendere non valetis? Item, quia eum non solum genitum, sed et passum, impio dogmate idem Sabellius profitetur episcopi vetricidum Syrmium convenientes in unum, inter cæteras fidei quas promulgaverant sanctiones, dixerunt Patrem impassibilem esse : quod religiose eos sancteque statuisse probamus. Sed hoc itidem ille proclamat : Quousque vestræ licentiæ audaciam pretenditis, profitendo (quod scriptum non legistis) impassibilem Patrem; quod nec prophetæ tradiderunt, nec symboli authentici tradidit auctoritas, sed vestra est temeritate præsumptum? Rursum prosequuntur idem ipsi qui Syrmio convenerant, et hanc religiosæ confessionis fidem de Filio statuunt. *Deum* inquit *de Deo, lumen de lumine*. Jam hic Photino, qui ex humanæ generationis natura initium tribuit Filio, quanta calumniandi occasio pateat, ipse tu,

quæso, metire. Cur enim non similes querimoniarum causas intendat? Cur non simili vociferatione ipse quoque insanias, dicens: Quid dicitis? quid statuitis? quid sequendum vestro ex iudicio posteris traditis? confitendo Filium Deum ex Deo, lumen ex lumine? Ostendite mihi utrum in eadem fidei forma, id est in authentico symbolo, quod apostoli tradiderunt, hoc scriptum legeritis. Sed contentus sum, cum ibi scriptum non fuerit, saltem mihi de prophetis legatur, de apostolorum litteris ostendatur. Quis has vocum toleret novitates? Quis suis admittere sensibus patitur quod neque prophetæ neque apostoli tradiderunt?

XXII. Item similem Patri Filium, multis et treberimis conciliorum vestrorum decretis statuistis. Exsurgat nunc Eunomius, qui dissimilem confitetur, et dicat: Ubi hoc legistis? ubi scriptum reperistis? utrumne Pater an Filius hac de se usus est voce? Ergo tu, Ari, qui me hodie tali constringis articulo ut homousion proprie scriptum ostendam, aut fateri contra insolentes et furtivas hæreticæ intelligentiæ pravitates, quædam confessionis nomina non temere præsumpta sed ex consequenti ratione collecta, fidei auctoritatibus fuisse inserta; ita ut tot novorum verborum religioso intellectu exstiterint absolutiones, 140 quot fuerant quæsitæ vel subministratæ perfidie occasiones. Aut si id fateri nolueris, tuis tecum objectionibus agam. Ostende mihi non ex conjecturis, non ex verisimilibus, non ex ratione vicinis, non ad intelligendum provocantibus, non ad id proflendum pietate fidei suadente, sed pura et nuda verborum proprietate scriptum ostende, ingentum aut impassibilem Patrem; Filium vero Deum ex Deo, lumen ex lumine, aut Patri similem esse. Nolo mihi dicas; hoc fidei ratio poscit, hoc pietas docet, ad hanc me nominis professionem Scripturarum consequentia provocat. Nolo, inquam, mihi talia obtendas; quia et me similia de homousii probatione respicis proferentem. Sed ferto in manibus divinarum voluminum codices, et eodem sono, iisdem syllabis prædictorum vocabulorum nomina indita lege. Aut ostende scriptum, Filium Patri similem, aut fateri dissimilem. Quo hinc erumpas, quorsum evadas non est. Tuis te implicitum propositionis nexibus enodandi facultas nulla suppediat. Aut concede mihi ex consequentibus probare homousion, id est unius substantiæ fidem; aut si concedere nolueris, neganda sunt tibi universa quæ ipse fateris, quia ea nude posita invenire nusquam atque poteris.

XXIII. *Probus iudex dixit*: Si ecclesiasticæ consuetudinis mos est ut aliqua verborum vocabula coercendis hæreticorum motibus in fidei auctoritate nuda ponantur, quæ tamen ratione ex consequentia rerum existentium vestiantur; dum eorum veritas ex qua originem sumunt, divinis contineri litteris invenitur, quid dicis, Ari? Concedis homousion (sicut Athanasius dicit) de divinis Scripturis per convenientes professionis qualitates probari, an non?

Arius dixit: Iste nescio qua syllogisticæ artis verusutia objectionem meam conatur eludere. Ego enim hoc mihi ostendi desidero, utrum homousion dominicæ sit lectionis auctoritate conscriptum. Et ideo aut proprie positum legat, aut ab ejus confessione recedat.

Probus iudex dixit: Sed vides quemadmodum tuam in te referat quæstionem, et iisdem te quibus uteris 141 constringat articulis, professionis tuæ manifestius et ipse exigens documentum, ut ei de canonicis nude positum litteris ostendas inuascibilem, aut impassibilem Patrem, aut Deum ex Deo, aut lumen ex lumine, aut Patri Filium similem esse. Quæ omnia si proprie posita demonstrare minime valueris, negandi tibi necessitas imminet. Cui discrimini illa, ut mihi videtur, sola ratio poterit subvenire, ut concedatis vobis ea quæ in conciliis vestris nude sunt posita, de Scripturarum fontibus emanasse. Nam hoc contentionis vitio deputabitur, ut documentum nudi sermonis exigas, cujus fidei sensum in Scripturis copiosius noveris redundare. Sensum igitur quære unde hujus vocabuli natura traxit originem; et cum sensum inveneris, nomen te pariter invenisse non dubites.

XXIV. *Athanasius dixit*: Quantiscunque cum eo rationibus agas, nullatenus potest ab hac intentione revocari. Novit enim certissime quia si ad hoc descensum fuerit, ut ex consequentia Scripturarum una Patris esse substantia et Filii (quod est homousion), doceatur, facillime se posse superari: et ideo diffidentis et timoris periculo actus, nudi sermonis flagitat documentum. Sed suis est iterum professionibus constringendus. Exigis a me ut unam Patris et Filii substantiam, id est homousion scriptum ostendam; tu autem tres usias, id est tres substantias confiteris. Ostende igitur mihi ubi legisti tres usias. Si ego enim unam, hoc est homousion, ideo negare debeo, quia hoc nude scriptum non invenio; tu quemadmodum audes tres usias profiteri, cum hoc scriptum nusquam poteris demonstrare?

Probus iudex dixit: Si exstat aliquid ex divinis auctoritatibus documentum proprie et specialiter positum quo approbetur Patris, et Filii, et Spiritus sancti tres usias tresque (ut fateris) esse naturas, proferatur, quo possit Athanasius a confessione unius substantiæ, quod est homousion, declinare. Cum enim triusion proprie in Scripturis positum ostenderit, apparebit Athanasium temeritate pertinacissimæ obstinationis in homousii confessione hactenus perdurare, quod proprie positum nequiverit demonstrare. Si vero 142 nec tu ipse tres usias demonstrare valueris, pari mihi conditionis necessitate obstrictus esse videris.

XXV. *Athanasius dixit*: Doceat tres usias proprie positas, et facio unius substantiæ, quod est homousion, confessionem.

Arius dixit: Si tres sunt, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, necessario tres sunt substantiæ, in

quibus unaquæque persona separatim et distinctius **A** usias proprie positas demonstrare: et cum nos utri-
que hoc articulo solverimus, objectionibus vel inter-
rogationibus tuis satisfaciam necesse est.

Athanasius dixit: Hic nulla prosunt argumenta, hic veritas ex consequenti ratione colligitur. Testimoniorum proprietates flagitantur. Lege specialiter trionem positum, et noli conjiciendo dicere: Si tres sunt, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, necessario tres sunt et substantiæ; quia et ego simili conjectura possum veracius opinari: Si unum sunt Pater, et Filius (quia ipse dicit: Ego et Pater unum sumus), quomodo non est una substantia? Sed hanc disputationis viam ingredi penitus noluit, dum a me specialiter positum (homousion demonstrando) exigit testimonium. Simili ergo et tu ratione tres usias specialiter et proprie positas lege. Si enim ideo homousion negare debeo, quia hoc scriptum nude non ostendo, necessario trionem tunc fateri debeo, si proprie positum te demonstrante cognovero.

Arius dixit: Subsistit proprie Pater, an non?

Athanasius dixit: Nisi mihi tres usias proprie positas legeris, nullum tuis interrogationibus dabo responsum. Quis enim non videat quo tua tendat objectio? Vis enim argumento callidæ interrogationis diversas approbare Patris et Filii substantias; sed argumentis hic non est opus, ubi manifestiore proprietatis testimonio, trium substantiarum exigitur documentum. Sed si a proprietate testimoniorum ad rerum consequentiam transire desideras, hoc ipsum publicæ conscientiæ innotescat, non te potuisse tres

B sequentium causis, prædictorum nominum virtutes colligere; ne id Athanasio videatur, difficultate demonstrandæ veritatis nudi me vocabuli proprietatis documenta quæsisse, ita faciam ut tui est decreti sententia promulgatum. Ego enim compendio magis uti volebam, ne longius rationis intentio evagata ambiguis sensibus veritatem obumbret.

Athanasius dixit: Non potest fides venire in dubium, quæ est veritatis salta præsidio. Crassiora mendaciorum nubila fulgidæ veritatis lumen dissipat. Non enim potest propriis carere viribus, qui non eget extrinsecus suffragiorum adminiculis adjuvari.

Athanasius dixit: Non potest fides venire in dubium, quæ est veritatis salta præsidio. Crassiora mendaciorum nubila fulgidæ veritatis lumen dissipat. Non enim potest propriis carere viribus, qui non eget extrinsecus suffragiorum adminiculis adjuvari.

LIBER SECUNDUS.

L. *Et alia die Probus iudex dixit:* Quoniam vos **C** sæpius de unitate substantiæ citra acta disputaverim, measque disputationes scripto mandaverim, quibus a me in hac disputatione aliquid addi amplius non possit: tamen quia hæc extrinsecus nullo eminentius adversante dicta sunt, necesse habeo hæc eadem repetere, et in hoc publicæ actionis examen emittere, quo possint tui iudicii sententia roborari.

Probus iudex dixit: Si non fuerint Arii replicationibus tenuata, tunc nostra poterunt firmari sententia.

Arius dixit: Utquid hæc fraudium tendiculæ proponuntur? Utquid in patrocinio nefandæ assertionis, iudicis sententia præoptatur? Agamus primo quod nobis agendum necessitas demonstrandæ veritatis imponit. Inculcetur humano auditui fidei nostræ professio. Percipiant iudicia quibus modis quibusque rationibus, quibus denique documentis nostra fulciatur assertio: et tunc demum promulgationem sententiæ, quæ ex nostro utique nequaquam pendet arbitrio de iudice, postulabimus.

Probus iudex dixit: Præfationis meæ, nuper in hoc actionis principio habitæ, et sponsonis vestræ dudum præteritis gestis insertæ, meminisse oportet, quibus id peroratum est, omissis superfluis ad arcem negotii debere descendere. Quod debetis tandem aliquando factitare.

II. *Athanasius dixit:* Licet jamdudum crebro ac

D sæpius de unitate substantiæ citra acta disputaverim, measque disputationes scripto mandaverim, quibus a me in hac disputatione aliquid addi amplius non possit: tamen quia hæc extrinsecus nullo eminentius adversante dicta sunt, necesse habeo hæc eadem repetere, et in hoc publicæ actionis examen emittere, quo possint tui iudicii sententia roborari.

Probus iudex dixit: Si non fuerint Arii replicationibus tenuata, tunc nostra poterunt firmari sententia.

Arius dixit: Utquid hæc fraudium tendiculæ proponuntur? Utquid in patrocinio nefandæ assertionis, iudicis sententia præoptatur? Agamus primo quod nobis agendum necessitas demonstrandæ veritatis imponit. Inculcetur humano auditui fidei nostræ professio. Percipiant iudicia quibus modis quibusque rationibus, quibus denique documentis nostra fulciatur assertio: et tunc demum promulgationem sententiæ, quæ ex nostro utique nequaquam pendet arbitrio de iudice, postulabimus.

Probus iudex dixit: Præfationis meæ, nuper in hoc actionis principio habitæ, et sponsonis vestræ dudum præteritis gestis insertæ, meminisse oportet, quibus id peroratum est, omissis superfluis ad arcem negotii debere descendere. Quod debetis tandem aliquando factitare.

Arius dixit: Doceat Patrem, et Filium, et Spiritum

sanctum unius esse substantiæ: **145** unius potestatis, unius dignitatis, unius gloriæ, unius majestatis, unius virtutis atque honoris; quod satis improvida et nimis incauta professione solet populis jactitare.

Athanasius dixit: Profiteris Filium vere de Patre natum, an non?

Arius dixit: Profiteris ipse Patrem alicujus derivationis, vel divisionis vitio subjacere non posse, an non?

Athanasius dixit: Valde profiteor.

Arius dixit: Et ego quoque profiteor Filium ex Patre natum esse.

III. *Athanasius dixit*: Id esse arbitraris natum ex Patre quod est etiam natum de Patre?

Arius dixit: Sufficit tibi quod ex Patre dixerim natum: quod etiam facillime scriptum ostendo. Quid callidis uteris argumentis? Cæterum de Patre natum nusquam mihi interim ad præsens scriptum occurrere potuit. Ex Patre vero scriptum esse recolo, Joanne apostolo dicente: *Qui diligit Patrem, diligit eum qui natus est ex eo.*

Athanasius dixit: Ergo nihil interesse putas utrum ex ipso, vel de ipso natus dicatur?

Arius dixit: Si mihi demonstrare valueris propriè positum, Filium de Patre natum, tunc quid inde debeam sentire æstimabo. Verum quia in plerisque exemplaribus variè positum esse non nescio, ut iisdem locis quibus *ex ipso* legitur, in aliis codicibus *de ipso* legatur; sed utrum hoc interpolantium fraude, an unius rei significatione (id est ut hoc sit *ex ipso*, quod est etiam *de ipso*) factum sit, non satis hoc nostræ fidei aliquid potest afferre præjudicium.

Athanasius dixit: In hac tua prosecutione diligenti admodum certa ex apposita ratione adverti. Sed quod tantum nostræ dixeris, et non utrorumque designaveris fidei non posse præjudicium in his verbis afferri, satis miratus sum; et arbitror quod fidem tuam munire festinans ita proposueris; sperans me exinde leviter sine aliquo documento posse transire. In Evangelio quoque de Patre Filius dicit: *Spiritus est Deus* (Joan. iv, 24). Et ut se de Patre natum ostenderet, ait: *Quod natum est de carne, caro est, et quod natum est de Spiritu, spiritus est* (Joan. iii, 6). Et, *Ego de Deo Patre exivi* (Joan. xvi, 27). Ecce Filium de Patre natum, ipso Filio dicente, ostendi.

146 IV. *Arius dixit*: Satis callidis et suspiciosi uteris disputationibus, quo dicas quod ad fidei meæ munitionem hoc dixerim, sed ut de sensibus tuis omnis suspicionis ambiguitas auferatur; ut superius fassus sum, utrorumque fidei, sive *ex ipso*, sive *de ipso* natus dicatur, nullum potest penitus in aliquo afferre præjudicium.

Athanasius dixit: Generans Pater ex seipso Filium, hoc genuit quod est ipse, an aliud aliquid?

Arius dixit: Hoc utique quod ipse est genuit, quia Deus genuit Deum, lux lucem genuit, perfectus perfectum genuit, omnipotens omnipotentem genuit.

Athanasius dixit: Ergo non extrinsecus, neque ex

nihilò neque ex aliqua præcedente aut subsequente materia, sed ex seipso genuit; et non aliud quam quod ipse est genuit.

Arius dixit: Alius alium genuit.

Athanasius dixit: Et nos confitemur quia alius alium genuit. Sed si de seipso, id est de eo quod ipse est, genuit; quia alterius substantiæ, vel diversi generis Filius esse non poterit: ac sic unius ejusdemque cum Patre substantiæ erit.

Arius dixit: Si nosse in quantos perfidiæ errores unius substantiæ professio vergat, nunquam profecto inter Patrem et Filium hujus nominis faceres mentionem, nec disputationem tuam, quibusdam interrogationum gradibus incisam, tali conclusisses articulo, ut ad hunc eam impiæ professionis deduceres finem.

Athanasius dixit: Quod sit impium atque sacrilegum diversas Patris et Filii, et Spiritus sancti substantias profiteri; et quod plium sit ac religiosum unius eos substantiæ credere, scias me, Ari, ignorare non posse; et hoc non humana opinione collectum, nec conjecturis atque argumentis inventum, sed cœlestis doctrinæ magisterio traditum demonstrabo.

V. *Probus judex dixit*: Prius mihi vim qualitatemque sermonis assigna; et tunc demum poterit demonstrari utrum Patri Filioque conveniat.

Athanasius dixit: Substantia quidem duobus appellationum generibus distinguitur: et est quidem unius generis qualitas, hæc quæ existentis naturæ essentiam indicet. Aliud vero est substantiæ genus, quo ille qui **147** habet ab his quæ habet dirimatur. Et ut planius fiat quod dico manifestiori utor expositione. Verbi gratia: Homo generis sui ac naturæ substantia est. Rursus si quid illud est quod extrinsecus, id est, in materia auri vel argenti aliarumque specierum possidet, substantia ejus dicitur. Et cum ejusdem vocabuli una videatur appellatio, duas tamen res significare videtur. Sed nos de illo substantiæ genere disputamus quo unaquæque natura ob id quod est vel subsistit, substantia nuncupatur. Et quidquid ex sese, id est de seipsa genuit, non aliud esse potest quam id quod ipsa est. Denique homo pater generans filium, sui generis, id est suæ substantiæ, hominem generat, quia homo hominem generat; et recte unius substantiæ esse dicuntur, quia veritas nativitatibus substantiarum diversitatem non recipit. Diversitas autem est substantiæ, ut exempli gratia dixerim, si homo pecudem gignat, vel si cujuslibet generis pecus alterius a se generis pecudem generet; id est, si bos generet asinum, vel si ovis gignat capram. Quæ quoniam in diversitatem generis pergit, monstruosa generatio erit, suæ naturæ proprietatem minime servans. Rursum in elementorum qualitatibus, quæ sit substantiarum diversitas vel proprietas, operæ pretium est advertere. Verbi gratia: Uniuscujusque ignis vel luminis natura, id ex se quod ipsa est ministrare videtur; ut lux fulgorem, ut ignis incendium. Et in hoc officii sui

genere subsistens, substantiæ suæ intemeratam videtur A id est ex substantia sua Filium generare non potuisse. Ego enim id astruo, id clarissima vocis professione assero, quod sicut Deus impassibilis, ita et omnipotens est. Credo de sua potuisse substantia generare, nec tamen alienius passionis vitio subjectum fuisse. Quoniam divisio, derivatio, contractio, accessio, fluxus, vel si qua hujusmodi esse possunt genera passionum, corporeis et contractabilibus atque ex diversitate compositis conveniunt rebus. Deus vero, qui nullis corporeis schematum circumscribitur signis, nec aliquibus distinguitur membrorum lineamentis, vitio subjacere non potest passionis. Et recto in eo generationem profiteor, quia genuit: et recte impassibiliter nihilominus confiteor, quia passibilis nunquam fuit.

generare naturam. Sin autem lux ex se tenebras gignat, mutationi obnoxia erit, alterius a se generis materiam tribuens; quia in hoc immutabilitatis suæ illibatam poterit servare substantiam, si hoc quod ipsa est, ministret ex sese. Cæterum si, ut dixi, id quod ex se tribuit aliud erit quam ipsa quæ tribuit, tunc alterius substantiæ dici poterit; quod omnino naturarum omnium qualitas, vel ordo, vel ratio non admittit. Age nunc, jam si videtur, a terrenis ac visibilibus in superiora mentis oculum erigamus, et ex his quæ facta sunt, infectæ virtutis substantiam cognoscamus, apostolicæ auctoritatis edocti magisterio, quo dicit invisibilem **148** Divinitatis virtutem ex his quæ facta sunt debere intelligi (*Rom. 1, 20*). Dicit ergo Arius, Filium ex Patre natum esse, et Deum Deum genuisse, lucem lucem. In qua professione unum erit e duobus proculdubio retinendum. Aut enim ex seipso generatus, id quod ipse est genuit, et ob hoc Filius cum Patre unius substantiæ erit. Aut si alterius a se generis Deum genuit, vera nativitas dici non poterit, quæ proprietatem substantiæ generis servare non potuit: et eo disputationis ratio deducitur, ut aut omnino natus non sit, aut degeneratus sit. Quod utrumque fateri absurdum et impium esse videbitur.

VI. Probus iudex dixit: Si quid sibi contra hæc Arius competere novit, edicere non moretur.

Arius dixit: Simplicis ac immutabilis naturæ Deum esse, non reor Athanasium ignorare. Qui si, ut idem asseruit, de sua substantia generavit, mutabilis proculdubio erit. Necessæ est enim, ex sese quod ipse est generando, aut partem substantiæ per derivationis generationem perdidisse, aut divisionis vitium perpeti potuisse. Ego enim Dei Patris substantiam, neque ex sese aliquid edidisse, neque in partium qualitates derivatam fuisse, neque accessionis aut detractiois, vel aliquid hujusmodi, quod sit passioni obnoxium sensisse, vel sentire potuisse confiteor.

Athanasius dixit: Sed neque nos his passionum conditionibus divinam credimus subjacere naturam; sed in his impassibilem Patrem, impassibiliter ex se ipso, id est de eo quod ipse est, Filium genuisse fideliter confitemur. Nec nos divisionum vel derivationum ac partium, cunctarumque rerum passionis genera quæ inani sollicitudinis timore actus objicere voluisti, a professionis veritate deflectunt; ut negemus Deum ex seipso ob hoc generare non potuisse, ne videatur his passionibus subjacere. Quid igitur religiosius, quidve sanctius ac Divinitati congruentius (obsecro vos, o auditores,) iudicii æqua lance pensate. Erigite mentis oculos, et terrificum futuri examinis diem metuentes, quid magis catholicæ atque apostolicæ congruat veritati, religiosa mentis intentione **149** perspicite; utrum fateri omnipotentem Deum impassibiliter ex seipso Filium generasse, an illud potius opinari, ne passionis vitio subjaceret, ex seipso,

B VII. Arius dixit: Num igitur quia in Deo omnipotentia denegari non potest, idcirco ea eum perpeti non posse fatendum est, quæ omnino incorrupta ejus divinitatis substantia non recipit. Unde valde inhonestum et satis impietate plenum videbitur, ut per unius professionem substantiæ, nec Patrem proprie subsistere, nec Filium in sua proprietate stare credamus. Illuc enim perfidia ejus pergit intentio, permixtis, et in unius rei coagulatione ex diversis collectis atque confusis Patris et Filii personis, in sua, ut dixi, proprietatis singularitate minime subsistere valeant. Illud etiam nimis horrendum, et procul a fidelium mentibus removendum, in hac tuæ professionis perfidia continetur, inviolabilem Patrem, de sua substantia generando corruptionis ac divisionis vitium declinare minime potuisse.

Athanasius dixit: Veritate divinæ generationis, velut nodis insolubilibus acrius obligatus, per nescio quæ nefandæ intentionis molimina, quibus divinam certum est carere naturam, evadendi suffugiū quærians, corruptionem incorrupto, passionem impassibili, impotentiam objicis omnipotenti: et hoc crebro ac sæpius repetens nulla te divinæ majestatis reverentia a tam nefandis objectionibus **150** arcere (quantum videri potest; sed sine ullo pudoris intuitu, in injuriam venerandæ Filii nativitatis obvius prope-rare contendis. Sed te effrenatius evagantem, et velut undosi æquoris gurgite, naturali quadam licentia fluitantem, divinæ auctoritatis testimonia coccebut, et intra certos divinæ professionis limites coarctatum, legalium constitutionum metas egredi non sinent. Inculcat igitur humanis sensibus, sacro illo professionis suæ oraculo divina majestas, quo se Filium de oculis substantiæ suæ arcanis ineffabiliter genuisse testatur et dicit: *Ex utero ante Luciferum genui te* (*Psal. cix, 3*). Unum est ergo in hac divinæ professionis contestatione retinendum. Aut enim de sua ineffabili substantia Filium incorruptibiliter genuit, aut ne corrumpeteretur omnino non genuit. Sed ego hanc integræ fidei partem eligo, quæ religiosius contestanti de se Deo suadet famulandum: nec me ulla humanæ passionis obstacula, ex infidelitatis sacrilegio descendente ullatenus poterunt revocare, ut me-

rito non credam Deum generare potuisse, ne humanæ consuetudinis more corruptioni potuerit subjacere; cum hoc mihi satis esse non dubitem profitendum, de Dei substantia natum esse quem constat de Patris utero processisse.

VIII. *Arius dixit* : Quantum tuæ prosecutionis intentio monstrat, compositum nobis et corruptioni obnoxium vis introducere Deum, qui etiam in eo corporalem uteri appellationem accipere non metuis. Necesse ergo erit ut aut membris compositus sit, si uterum habet; aut corruptioni (ut dixi) obnoxius, si de substantia sua generavit.

Athanasius dixit : Recte me id sensitisse argueres, si ego Deum uterum habere, propria temeritatis presumptione, sine ullo divinæ legis testimonio affirmassem. At cum ipse Deus ad refellendam credere nolentium insaniam, hoc de seipso pronuntiare dignatus est, quo evidentius per uteri nuncupationem, non extrinsecus, non aliunde; sed de seipso, id est de sua substantia Filium generasse doceret; cur mihi vitiosæ credulitatis notas infigis, cum hoc potius Deo dicere possis : Si habes uterum, **151** compositus eris. Si de te ipso genuisti, corruptioni obnoxius eris. Nam ita in Deo uterus sine aliqua membrorum compositione accipitur, sicut oculi et aures, et manus et pedes, sine ullis distinctionum lineamentis inesse referuntur. Sicut ergo oculos, quia omnia videt, aures quia omnia audit, manus quia cuncta operatur, pedes quia ubique est; ita uterum, quia de seipso ineffabiliter genuit, accipere debes.

IX. Nec te oportet infideliter opinari, quia si de se ipso genuit, corrumpi utique potuit; quem ut omnipotentem et incorruptibiliter generare potuerit, nec hac ipsa generatione corrumpi potuerit, fideliter convenit profiteri. Nam si mirabiliter ex Virgine contra rerum naturam incorruptibiliter creditur natus, quanto magis ex Patre credendus est incorruptibiliter genitus? Si enim substantialis natura Virginis, quæ ex ipsa utique corruptibilis naturæ conditione, passioni et corruptioni potuit subjacere, intemerata pudoris integritate, et infraacta virginibus claustris, mirabilis incorruptionis integritate filium generavit; cur non magis (ut dixi) incorruptibilem Deum, genito ex se incorruptibiliter Filio, corrumpi non potuisse credamus? O novum atque infandum monstruosæ opinionis damnabilem metum fateri Virginem partu non posse corrumpi, et formidare Deum, ne corruptionis vitio subjaceret, si de sua substantia generare potuisset! Volente igitur Deo, corruptibilis naturæ Virgo sine ullo corruptionis vitio generavit: et ipse qui incorruptibilior cunctis naturis incorruptibiliter præstitit generare, hoc sibi præstare non potuit, ut de sua substantia Filium incorruptibiliter generare potuerit? Ergo quia Deum de seipso Filium generasse et divinarum Scripturarum testantur eloquia, et in sua id Arius superiore prosecutione fassus est, judica (virovum optime Probe) quis magis eum divinis conveniat Scripturis,

A utrumne ego, qui ob hoc unius substantiæ Filium cum Patre esse profiteor, quod videlicet ex ipso, et non aliunde dignoscitur natus: et ob hoc rursum incorruptibiliter genuisse profiteor, quia excellentissima divinæ majestatis substantia per sui ineffabilem **152** potentiam corruptioni subjacere non potest. An iste qui in tanto ancipitis intelligentiæ discrimine positus est, ut quo fidei suæ pedem ponat nesciat. Nolens enim confiteri Deum de sua substantia incorruptibiliter genuisse, in eam confessionis necessitatem attrahitur, ut neget omnimodis genuisse. Sed hoc ipsum negare, obviantibus undique et clara vociferatione exclamantibus, sive propheticis, sive apostolicis vocibus nunquam sine dubio poterit.

X. *Probus judex dixit* : Quidquid in hac prosecutionumstrarum assertionem cognoscere potui, ultima examinis nostri sententia retinebit. Nunc vero si qua vobis adhuc de divinis Scripturis fidei vestræ congruentia superesse putatis, proferre dignamini, quo facillime queamus processu disputationis, quid veri ratio contineat indagare.

Arius dixit : Quod tam brevibus et exiguis questionibus omni illa disputationis meæ narratione usus sum, Christiani pudoris ac verecundiæ fuit, ut disputationis nostræ trames levibus inchoaretur initiis. Sed quia video Athanasium perspicuæ veritatis robustissimam firmitatem quibusdam arietantium questionum impulsione quater, acrius contra eum, et validius opinor dimicandum. Dicit ergo Patrem et Filium unius esse substantiæ, sed illa intemerata ineffabilisque essentia, quæ Pater est, nec redundans unquam in se ipsa fuit, ut merito quasi exuberatione quadam, sine damno sui, in eadem substantia genuerit Filium, cum ejus essentia quæ aliis omnibus infinita atque imensa sit, et incorporea, nihil esse possit exuberans. Siquidem determinantum sit exuberare, quod est quasi extra se fluere. Deus autem qui universa complectitur, nihilque extra se habet, aut quo diffluere potest, aut infinitus quo poterit redundare; dum diffluere eorum est qui accipiunt incrementa? Qui si accepit aliquando, necesse est ut semper accipiat, et nihilominus pari exuberatione semperet generet. Sin autem incrementa non accepit, quod ipsi etiam fatemur, nec fluit, nec redundat. Quod tale cum Patre esse dicatur, cum Filium genuit ex sese, substantiam suam utique divisit in **153** Filium; et paternam tantummodo ante substantiam, pro rata parte secretam a sese, ac resectam, Filium nominavit: tantumque sibi detraxit Pater, quantum in Filium contulit. Quo tamen ipsum quidquid est Filius, aut hodie caret Pater, et perfectus non est: aut eo si non indiget, quasi superfluo abundavit. Quod utrumque in Deum non cadit, eum et in hoc ipso quidem Patris et Filii nomen esse non possit, ubi non habita generatio est, sed potius facta discussio: tum quod necesse est, omne quod dividi potest, posse corrumpi. Quæ si, ut manifestatum est, in Deo esse non possunt, cur non potius voluntatis et

caritatis esse Filium couitemur? Quæ quidem voluntas, ne in hominibus quidem libera est minus, nedum in Deo aliqua lege teneatur. Qui si non est Filius voluntatis, superest ut coactus Deus quasi aliqua lege naturæ Filium edidisse videatur. In qua quidem generatione, si id genitum est, quod erat Pater, quædam Patris pars Filius nominatur; incertumque est quid Pater, quid Filius debeat nominari, cum in duas partes adæque sit divisa substantia.

XI. Illud vero quod quasi ad proprietatem naturalis substantiæ demonstrandam, paterni oraculi testimonium protulit, ut merito Patrem ex eo quod ipse est, Filium genuisse credamus, quia dixit: *Ex utero ante Luciferum genui te (Psal. cix, 3)*; quam id absurdum quamque ineptum sit apertissime demonstrabo. Siquidem non solum aliquanta in ordine rationabilium creaturarum consistentia; sed et in sensibili elementorum qualitate subsistentia, de Dei legitimo utero processisse. Ait enim: *Quis est pluviam pater, vel de cuius utero procedit nix (Job, xxxviii, 28)*? Num igitur quia hæc rigentis et torpidi elementi qualitas divino legitur utero procedere, idcirco unius ejusdemque cum Deo creditur esse substantiæ? Aut quia rursus homines Deum legimus genuisse (ut ipse ait: *Filios genui et exaltavi [Isai. i, 2]*, et iterum: *Filius meus primogenitus Israel [Exod. iv, 22]*, ac rursus: *Omnis qui natus est ex Deo, non peccat [I Joan. iii, 9]*), idcirco rectius opinabimur hunc cum Deo unius esse substantiæ? **154** Aut quia item Apostolus, totius creaturæ universitatem generali pronuntiatione comprehendens, ex Deo asserit esse dicens: *Quoniam ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia (Rom. xi, 36)*; ob hoc prudentius conjiciamus, universitatem creaturæ hoc esse quod Deus, aut unius cum eo esse substantiæ; quod videlicet ex ipso legitur substituisse? Sic ergo et Filium cum de Dei Patris utero processisse fatemur, non ad indicium unius naturæ; sed ad investigabilium secretorum arcana dictum competenter debemus accipere.

XII. Athanasius dixit: In ludis theatralibus, hi qui figurarum varietate mutantur, diversi quidem atque alii apparent oculis intuentium. Nam idem ipse qui aptatæ imaginis specie rigidus quondam incessat, iterum vultu in hoc ipsum aptato, alternis membrorum motibus ludens, in molliem resolvitur seminarum. Ita nunc videtur mihi Arius quæstionum imaginibus immutatis, velut diversa conjiciens, similitudinis varietate formari. Nam hoc quod dudum comptis et brevissimis disputationum objectionibus intenuerant, sub alterius prætextu imaginis iterum ac sæpius repetens, a proprietate quæstionis illatæ omnimodis non recedit. Neque enim quia nunc latius et diffusius perplexa verborum ambage, seriem propositionis extendit, ideo aliud egisse videndus est, quam quod superius convincitur actitasse. Dixit enim, ob hoc Patrem et Filium unius non posse esse substantiæ, quod eadem paterna substantia, nec exuberatione amplissimæ derivationis in augmenti copiam effluere possit (ut pote quæ nullis metarum terminis

acta, finalibus queat modis arceri; quoniam ejus est exuberationis copia redundare, quæ certo, ut diximus, concluditur sine); nec rursus velut integram et intemeratam portionis defecionem aliquam pertulisse. Sed hæc omnia passionis genera, divinæ naturæ non convenientia, jam superius calumniosius magis quam verius cognoscitur intentasse. Quibus nos religiosæ fidei intellectu competenter constat dedisse responsum.

XIII. Neque enim exuberationem substantiæ redundantis **155** Filium dicimus, neque rursus desectæ naturæ portiunculam nominamus; sed perfectum Patrem, perfectum Filium, non ex iis quæ in eo superfluis exuberationibus redundabant (quod dictu nefas est), sed ex seipso, id est ex eo quod ipse est, impassibiliter, indivisibiliter, incorporaliter, sine diminutione, sine discissione, sine affluentis copię redundatione, sine ullo omnino passionis genere, ineffabiliter credimus natum. Et idcirco unius fatemur esse substantiæ, quia non aliunde, non ex nihilo, non ex subjacentibus vel præcedentibus materialium qualitatibus; sed proprie Deum de Deo, lumen de lumine, virtutem de virtute, sapientiam de sapientia fideliter exstitisse fatemur. Nam si alterius ac diversæ substantiæ (ut Arius arbitratur) Filius esset, non diceret: *Sicut habet Pater vitam in semetipso, sic dedit et Filio vitam habere in semetipso (Joan. v, 26)*; et iterum: *Sicut Pater novit me, et ego novi Patrem (Joan. x, 15)*. Quid est ergo, *Sicut habet Pater vitam in semetipso, sic dedit et Filio vitam habere in semetipso*, nisi, Sicuti est Pater, ita est et Filius? Et si idem habent esse, unius sunt proculdubio substantiæ. Neque enim aliud est esse Patris et aliud vivere, sed hoc est vivere quod est et esse; id est non aliud est Pater ipse et aliud vita ejus, sed vita essentia, et essentia vita. Alioquin compositus videbitur, ex diversitate subsistens, si aliud ipse, aliud vita ejus significare videtur. Quia ergo apparet vita Patris hoc esse quod ipse est; sicut habet vitam in se, sic dedit Filio habere vitam; id est, sic est esse Filii, sicut esse Patris; non dubium est Patrem et Filium unius essentiæ, atque unius esse naturæ.

XIV. Nam et quod ait: *Sicut notit me Pater, et ego novi Patrem (Joan. x, 15)*, unitatem proculdubio voluit indicare substantiæ; quia secundum superioris disputationis intelligentiam, non aliud est nosse Patris, et aliud esse. Illoc ipsum enim quod est novit, et quod novit est; quia non aliter novit, et aliter est. Et quia sic Filius novit Patrem, sicut eum Pater novit, notionem vero in Deo essentiam esse diximus, non **156** dubium quod sicuti est Pater, ita est et Filius; ac sic diversitatem essentiæ non admittit res, quæ uno ac simili modo subsistit. Denique ut hanc Patris et Filii unitatis substantiam plenius nosceremus, quædam nobis divinæ Scripturæ rerum visibilibus exempla posuerunt, quibus nos ad invisibilium intelligentiam religiosius provocarent, Nam paterni luminis splendorem, et bonitatis ejus imaginem Filium posuere; non quod ad res divinas un-

tiendas corporalium satisficiant exempla specierum ; sed quia ineffabilis illa natura exprimi non potuit, quædam ex his quæ videntur similitudinis proferuntur indicia. Ut sicut splendor, et ignis diversæ non sunt substantiæ; vel sicut imago ab eo cuius est imago, in aliquo differre non potest (ne sic aliquid in se diversum retinens, perfecta et vera esse non possit), ita Pater est Filius non diversæ, sed unius credantur esse substantiæ. Et quia nonnulla exempli gratia protulit testimonia, quibus astrueret, ita esse omnia ex Deo, ut non tamen de ejus credantur processisse substantia; interrogo utrum sic Filium ex Patre asserit existisse, sicut universa ex ipso existisse narrantur. Quid ergo dicis? Sic debemus accipere Filium de Patris utero processisse, vel ex Patre genitum esse, sicut homines ex Deo natos, vel sicut nix ex ejus utero legitur procedere, an longe aliter? Sed quæso ut unum e duobus respondeas; id est, aut similiter, aut non similiter dicas.

XV. *Arius dixit* : Non similiter universa ex Deo exstiterunt, vel genita sunt sicut Filius. Aliter enim Filius, aliter exstitit creatura.

Athanasius dixit : Si Filium longe aliter quam creaturam existisse fateris, cur in ejus nativitate generatione, rerum faciarum exempla protulisti? Hi enim qui disparibus modis propriæ originis sumpere principia, non æquo intelligentiæ sensu comparari videntur. Quo quia prosecutionis tuæ intentio vergit, apparet te Photini dogmatis, quod dudum repudias, errorem sacrilegum defensare. Nam et ipse cum Filium Dei **157** de Patre genitum abnegaret, atque talibus testimoniorum documentis coarctaretur, quibus luce clarius demonstratur, Filium Dei Deum vere et proprie de Patris substantia genitum; illuc impietatis suæ molimina vertit, ut eisdem modis eodemque rationis ordine, Filium de Patre assereret natum, sicut homines per adoptionis gratiam, in divinæ generationis prolem legimus consecratos. Quod tu quoque, licet aliis viarum iudiciis gradiens, ad eundem tamen infidelitatis compitum pervenisti: asserens non ob hoc de illa ineffabili Patris substantia, filium natum debere intelligi, quod ex Deo genitus, vel ex Patris utero legitur processisse: cum ratione consimili non solum homines ex Deo natos, verum etiam insensibilium elementorum qualitates paterni uteri generatione processisse legantur. Et licet jam totius prosecutionis tuæ narrationem unius sermonis pronuntiatione dissolveris, quæ dixisti longe aliter Filium quam creaturam divinitus existisse: tamen quia brevitate sermonis obscurius et perplexius prolati, intentionem legentium tetrus quibusdam verbis obnubisti: idcirco nunc ego lucidius et planius, quæ obscura sunt et veritatem obumbrant, in manifestationem clarissimæ proferam notionis.

XVI. Ostendam igitur, quantum ad proprietatem divinæ generationis pertinet, hoc esse ex Deo nasci, quod est de ipso generari. Et ut manifestioribus divinarum Scripturarum testimoniis utar, evangelicum

A proferam documentum. Angelus ad Mariam ita loquitur, dicens: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideoque et quod nasceretur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* (Luc. 1, 35). Et iterum Apostolus: *Cum autem venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum natum ex muliere, factum sub lege* (Gal. 1v, 4). Num igitur quia angelus Mariam sic affatus est, ut non de ipsa, sed ex ipsa genitum diceret Filium; quia Apostolus ex muliere natum asseruit Filium; ob hoc in Christo veri hominis nativitate nequaquam profitebimur; aut extrinsecus, et non proprie virginali credimus utero processisse? Cernis igitur, superflue te in divinæ **158** generationis nativitate visibilium creaturarum exempla protulisse? cum evidentioribus testimoniorum documentis appareat, id esse ex ipso, quod est etiam de ipso generari. Unde mirari me fateor, quomodo cum creaturæ nomen in Filio refugas; et non factum, sed vere (sicut est profitendum) ex Patre genitum credas Photini quodammodo, etsi non integris, verum tamen similibus prosecutionum sententiis, ejus fueris impietatis dogma imitatus.

Arius dixit : Quis potius Photini sectatur perfidiam, utrumne ego, qui ea quæ Filius ad demonstrandam divinitatis suæ longe inferiorem, et non in omnibus similem naturam locutus est, secundum deitatem suam dictum accipio; an ipse tu qui pene cuncta humanitatis exempla, non fucatis verbis, nec simulati operis efficientia peracta homini reputas assumpto? Namque ut non solum alterum, verum etiam inferiorem a Patre ostenderet, ait: *Pater major me est* (Joan. xiv, 28). Qua professione evidentius declaratur Patris et Filii diversas esse substantias.

XVII. *Athanasius dixit* : Proferis Filium Dei Deum, servilem nostri generis formam subisse, an non?

Arius dixit : Quis hoc impius negaverit, Christum scilicet Deum, ita quoque verum hominem confitendum?

Athanasius dixit : Debemus igitur eorum quæ Christus locutus est, aliquanta divinitati, aliquanta humanitati ascribere; an sine ullo partitionis discrimine, universa aut Deo, aut homini assignare?

Arius dixit : Hoc non solum irreligiosum, sed et summæ putabitur esse dementia, ut omnia eum aut secundum divinitatem, aut secundum humanitatem locutum fuisse putemus.

Athanasius dixit : Si ergo secundum professionis tuæ sententiam, aliquanta divinitati, nonnulla vero humanitati ascribenda sunt, cur non hoc quod ait, *Pater major me est* (*Ibid.*), humanitati; et quod ait, *Ego et Pater unum sumus* (Joan. 1, 30), divinitati reputemus? Namque ut noveris, secundum id quod homo erat, eum dixisse, *major me est*, ait: *Si diligereis me gauderetis utique, quia vado ad Patrem, qui Pater major me est* (Joan. xiv, 28). Rogo itaque cum Filius secundum divinitatis suæ potentiam **159** universa impleat, nec sit aliquis locus eadem divinitate vacuus (ut pote qui cælum, et terram, atque in-

ferna pari omnipotentia impleat); quomodo ait, *Vado ad Patrem*, cum quo et semper erat, et a quo nunquam recesserat (eius est enim ire et venire, qui aliquibus locorum terminis circumscribitur; ut eum in quo erat deserens locum, ad alium ubi non erat veniat) nisi quia utique de illo quem assumpserat homine loquebatur, quod ipse erat iturus ad Patrem, a quo et venturus est iudicare vivos et mortuos? Cæterum ubi divinitas, quæ, ut diximus, universa implens, nullis locorum spatiis terminatur, sicut nihil est unde discedat, ita nihil est ubi veniat.

XVIII. Et hoc modo apparet, secundum id quod homo est, non solum Patre, verum etiam angelis esse minorem. Nam si secundum id quod Deus est, eum minorem accipere volueris, pari conditionis necessitate, etiam angelis secundum divinitatis naturam minor esse videbitur. Denique Apostolus ait: *Minorasti cum paulo minus ab angelis* (Hebr. ii, 7). Si ergo nulla ratione admittitur ut secundum id quod Deus est minor angelis habeatur, apparet hoc minorationis officium non Deo Verbo, sed homini reputandum assumpto.

Probus iudex dixit: Ut tua in omnibus fulciatur assertio veritate, convenit a tuis partibus, Patrem et Filium et Spiritum sanctum, divinatorum testimoniorum lectione, unius approbare substantiæ.

Athanasius dixit: Quoniam excellentiam tuam perspicio, huic rei instantissime ac fideliter imminere, ut Patrem et Filium et Spiritum sanctum unius esse substantiæ demonstremus, atque Filium de Patris substantia natum ex divinis voluminibus approbemus; quanquam omnium prosecutionum incaram sententia ita se habere monstratur, ut sicut hominum vel cuiuslibet animalium genus suæ substantiæ similes gignat, et nec homo bovem, nec bos hominem generet; sed ad suam similitudinem, id est suæ substantiæ, unaquæque res procreet; mirari utique non debeo Deum potuisse de sua substantia Filium generare, cui totum posse subjectum est. Sed ut neque Scripturarum testimonio mea oratio pervagetur, **160** aggredior ipsius opulente munitus, Filium de Patris substantia ineffabiliter natum, ex divinis oraculis approbare; ut dum luculento disputationis tramite, non ex argumento philosophicæ artis veniente; sed, ut dixi, ex divinis monumentis, tunc demum Arius obmutescat, cum Filium de paterna substantia genitum, legalibus eloquiis, me docente cognoverit.

XIX. Paulus apostolus de Filio ad Hebræos scribens, ait: *Cum sit, inquit, imago invisibilis Dei, et figuram substantiæ ejus gerens* (Hebr. i, 3; Col. i, 15); Jeremias quoque prudentissimus prophetarum, de Dei Patris persona concionatur, et dicit: *Si stetit in substantia mea, et audissent verbum meum, averterent eos a studiis suis pessimis* (Jer. xxiii, 22, sec. LXX); et ut eum de Filio dixisse probaret, subiungit idem propheta et dicit: *Quis stetit in substantia mea, et vidit verbum meum* (Ibid., 18)? Verbum enim esse Filium, David propheta de Patris persona protestatur,

dicens: *Eructavit cor meum verbum bonum* (Psal. xlii, 2), Joannes quoque evangelista, sciens apud Patrem Verbum, id est Filium a principio apud Patrem esse; et a Patre Verbum nunquam separatam fuisse; in principio Evangelii, id est annuntiationis suæ posuit dicens: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. i, 1). Et iterum alio loco Scriptura tradidit dicens: *Initium operis Verbum* (Eccli. xxxvii, 20). Non quod in creatione Verbi, id est a Filii creatione cæteras cœpit facere creaturas: sed quia per Verbum Dei, id est per Filium omnia creata noscuntur. Unde David propheta canit et dicit: *Verbo Domini cæli firmati sunt* (Psal. xxxii, 6). Et ut Spiritum sanctum hujus operis socium esse ostenderet, secutus est dicens: *et Spiritus eius omnis virtus eorum*. Multæ sunt denique de Filio Scripturæ divinæ perhibentes testimonium, quo de substantia Patris, id est de eo quod ipse est genitus demonstraretur: de qua substantia non tantum similis Patri Filius comprobatur. Hæc fides est quam Christus apostolis tradidit, et ab apostolis ad nos usque pervenit. Nec possumus eam in aliquo immutare, quam constat nos debere fideliter ab initio, ut data est, conservare.

161 XX. *Probus iudex dixit*: Licet congruo disputationis ordine per varia quæstionum diverticula, orationis vestræ feratur intentio, et velut a proposita rectitudinis linea paululum necessario devians, in obliquum tortuosi tramitis pergat anfractum, ob hoc scilicet avia quæque perlustrans, ut nihil penitus inexploratum, nihil relinquat intactum; tamen quoniam Arii prosecutio, quam dudum acrioribus quæstionum nodis illigaverat, ancipitem hunc dubietatis sensum auditoribus derelinquit; dum non omnia, sed certa quæque objectionis capitula, Athanasii videntur responsionibus dissoluta, consequens mihi esse videtur, ad reliqua ejus expedienda in quibus maxime auditorum hæret intentio, Athanasium debere orationis suæ reflectere cursum. Siquidem illud nobis majorem hæsitacionis scrupulum movet, quod idem Arius dixit, Patrem non naturaliter Filium genuisse, ne scilicet naturalibus videatur conditionum necessitatibus subjacere; sed voluntaria caritatis affectu edidisse, quo per hæc in Deo liberæ potestatis demonstretur indicium; atque ita extrinsecus magis et aliunde, quam de se ipso intelligatur generasse: et jure, paternæ voluntatis affectu, et caritatis potius quam naturæ Filium esse credendum; quem (ut dictum est) voluntate, et non naturali lege dignoscitur edidisse. Cum ergo hanc, ut dixi, non nodosæ quæstionis solutionem (utrum oblivione an difficultate) Athanasium liqueat omisisse; nunc, si videtur, contra ea quæ orationem ejus, ob sui prolixitatem forsitan effugerunt, responsionis ejus intentio dirigatur.

XXI. *Arius dixit*: Bene solertissima mentis intentione, ut pote vigilantissimus cognitor, cautioribus uteris provisionibus. Nam mihi e memoria pene elapsum fuerat hoc articulum quæstionis. Edicat igitur Athanasius quomodo, si naturaliter genuit Filium

Pater, naturæ necessitatibus non teneatur obstrictus; ubi non voluntas, sed vis naturæ copiam tribuit generandi. Necesse est enim ea, quæ naturalibus aguntur motibus, libera esse non posse, tantoque Patrem in suæ voluntatis affectu minus liberum, quanto et naturæ **162** suæ jura dominantur.

Athanasius dixit: Istitis quæ Arius garrulatur tanquam inexpugnabili quæstione, nihil ineptius, nihil absurdius unquam poterit inveniri; et ob hoc ea responsione quoque pulsare indignum credideram, quandoquidem solet interdum sultitiæ notam incurrere, quisquis mavult stultissimè dicta refellere. Quia ergo in eadem quæstione plurimum sibi opitulationis inesse confidit, quam velut inevitabile syllogisticæ artis tendiculum, petulantis satis jactantiæ supercilio indigendam putavit, respondeat utrum mutabilem Deum, an immutabilem profiteatur.

Arius dixit: Immutabilem profiteor.

Athanasius dixit: Bonum igitur eum, sapientem, justum, omnipotentem confiteris, atque perfectum.

Arius dixit: Etiam.

Athanasius dixit: Voluntate immutabilis, an natura permanet invertibilis?

Arius dixit: Quid dicas non satis intelligo.

XXII. *Probus judex dixit*: Apertum valde est quod inquiri, et nullo obscuritatis tegmine obvelatur. Interrogat enim utrum voluntate Deum, an naturaliter immutabilem dicas. Id est, hoc ipsum quod bonus et sapiens creditur Deus, voluntate talis est, an privilegio majestatis, et quodam jure naturæ his virtutum affectibus pollet?

Arius dixit: Nihil horum temere audeo pronuntiare.

Probus judex dixit: Delibera igitur quod debeas dare responsum. Si utrumque distiteris, neutrum tenes: ac sic eris a divinæ professionis pietate extorris, si nullam de Deo religiosæ fidei opinionem retentis. Aut si unum eligis e duobus, ne divina professione vacuus habearis, dic utrum voluntate an natura Deus sit immutabilis profitendus.

Athanasius dixit: Quibus responsionis æstibus, tantis coarctatus angustiis agitetur, manifestius auditorum sensibus patet. Pervidens enim se inenodabilibus sciscitationis mœæ laqueis irretitum, neque voluntate Deum, neque natura immutabilem voluit profiteri; sed de utroque industrioso astu siluit, qui se in utroque capiendum agnovit. Sed videamus quomodo is qui sibi arrogantius loquendo præscripsit, consultius reticendo prospexerit. **163** Dixit enim Patrem nequaquam natura, sed voluntate Filium generasse, ne scilicet aliquibus videatur naturæ necessitatibus subjacere. A quo dum quærerem obnoxius utrum voluntate Deum an natura diceret immutabilem, ob id de utroque reticuit. Quia si diceret natura immutabilem; omnem suam, quam intentaverat, funditus subverteret quæstionem; aut certe in eam velut in quoddam altioris præcipitii barathrum decidisset; necesse erat sua nos in eum spicula quæstionis retorquere, illicoque referre: Si natura

A Deus est immutabilis, nec bonus nec malus sine dubio est profitendus; quia omne quod secundum te, naturalibus fertur motibus, libertatis caret arbitrio, quem finalis naturæ terminus intra metas conditionis tenet inclusum: eritque sicut unum quodlibet elementorum, sicut aqua vel terra, quæ nihil aliud esse potest quam id quod est; dum neque melioribus augeri profectibus, neque in deterius relabi arcentibus naturæ legibus potest.

XXIII. Quia vero Deum voluntate potius quam natura asserit profitendum, dum Filium voluntate paterni affectus atque necessitudine, non naturali virtute genitum credit, audiat quam absurdi sensus rationi istius professionis intelligentiam consequatur. Necesse ergo erit Deum profectu melioris electionis augeri, dum bona rerum electione, perfectarumque ratione virtutum, prosperiore successu tendit ad summa; esseque aliquem eo superiorem, cui per bonæ voluntatis effectum placere contendat. A quo metuendum est, ne aliquo desciscat, si forsitan eum bonæ voluntatis intentio deserat; quandoquidem necesse est, ut eum qui nullo subsidii naturalis adminiculo fruitur, sinistræ interdum voluntatis affectio interpellet. Hæc quantum irreligiosius de Deo dicuntur, tanto nequius cogitantur. Pervides ergo (optime judicum) summæ quodam impietatis instinctu, divinæ jura naturæ, virtutisque infectæ substantiam, rerum factarum naturis voluisse Arium comparare; ut scilicet ob hoc non natura Pater, sed voluntate Filium generaverit, ne creaturarum sive rationabilium, sive **C** ratione carentium modo, naturalibus videatur **164** necessitatibus subjacere. Sed habeat, quisquis talia sentit, opinionis suæ arbitrium, a majestate laturus pœnale judicium, tam inepta, tam sacrilega judicando. Nos vero divinæ eruditi magisterio litterarum, hanc de Deo, religiosæ opinionis sententiam retinemus, ut non aliud ejus voluntatem, aliud credamus esse naturam.

XXIV. Namque quod eum sapientem, bonum, omnipotentem, perfectumque fatemur, non tanquam ex diversitate virtutum subsistentem, et distinctæ rei alicujus qualitate compositum asserimus Deum; quia non aliter sapiens, nisi quia omnipotens, nisi quia perfectus habetur; id est, non aliud in eo est bonitas, aliud sapientia, non aliud omnipotentia, quam **D** quod perfectio: sed omnia hæc in Deo uno eodemque modo habentur; sed singulari modo diffiniri non possunt. Observa tamen, ne, quia in Deo modum diximus quibusdam terminis modificatum intelligas, qui suæ virtutis immensitate universa excedit. Sicut enim cum immensum dicimus, non immoderatum volumus intelligi, vel cum perfectum prædicamus, non proficientem inducimus; id est, non per aliquas virtutum efficientias paulatim experiendo gradientem, ad summa perfectionis fastigia asserimus pervenisse; ita etiam hoc dictum debes accipere. Sed ad propositum redeamus. Ergo Deum, qui proculdubio simplex est, vide quantis vocabulorum nominibus appellamus: sapientem, bonum, omnipotentem, providum

atque perfectum. Et hæc quidem ad seipsum. Ad nos vero, misericordem, pium, justum atque benignum : nec tamen virtutum multiplici qualitate compositum quisquam audebit asserere eum, qui singulari virtutis omnipotentia subsistens, puræ ac simplicis creditur esse naturæ. Sed hanc unam eandemque naturæ virtutem, humanæ conditionis intelligentia, naturalibus imperitiæ obstaculis præpedita, uno explicare sermone non potuit. Et ideo variis et multiplicibus nominum appellationibus utitur; ut hinc qualis quantæ sit divinæ virtutis natura facilius conjiciatur. Quæ cum una sit, eademque simplex, uno tamen verbo non penitus explicatur. Nam si, verbi gratia, per diversas divinæ **165** operationis species percurramus, et inquiremus qua virtute convexum tanta subtilitate cælum extenderit, terramque immobili stabilitate fundaverit, atque æquora per solubiles camporum latices fuderit, qua sapiens an qua omnipotens; refertur profecto qua sapiens et qua omnipotens. Et nunquid diversitate virtutum compositus erit? Nequaquam, sed unius virtutis multæ significationum species, quia non aliud in eo agit sapientia, aliud omnipotentia, aliud providentia.

XXV. Denique scriptum est : *Deus sapientia sua fundavit terram, stabilivit autem cælos prudentia, sensu ejus abyssi dissiluerunt* (Prov. 11, 19). Num igitur eo usque deipiemus ut dicamus quod cælum quidem una virtute, id est prudentia, terra vero alia, id est sapientia, subsisterit; alia quoque Dei virtute, id est sensu ejus, abyssi dissiluerint? Sed vide quemadmodum divina Scriptura, ut istius absurdæ opinionis abhorreret errorem, id quod per species nominum partita fuerat, in unam iterum recolligit, et cunctis appellationibus virtutem, dicens : *Omnia in sapientia fecisti* (Psal. ciii, 24). Et iterum : *Omnia hæc manus mea fecit* (Act. vii, 50). Vides ergo in Deo cujus natura simplex est, sive manum, sive sapientiam, sive prudentiam, sive sensum, non rerum diversitatem, sed unam indicare virtutem. Quod cum ita sit, nullus jam intentatæ quæstionis relinquatur locus qua quæritur utrum voluntate Deus Pater, an natura Filium generaverit; cum in Deo (ut perdocuimus) non aliud sit voluntas quam sapientia, nec aliud sapientia quam natura, quæ virtus etiam appellatur. Et cum hæc omnia Christus sit, sicut ait Apostolus : *Nos autem prædicamus Christum Dei virtutem, et Dei sapientiam* (1 Cor. 23, 21), apparet eum libera naturalis virtutis omnipotentia ex Patre genitum esse; quoniam natura in Deo, non ut Arius ridicule opinatur, necessitatis conditione putatur (ne et ipse Pater, qui naturaliter subsistit, ex necessitate subsistere videatur); sed est liberæ potestatis, et nullis vincla necessitatum virtus; quæ quia non aliunde accepit ut esset, idcirco natura dicitur tanquam fons et origo cunctorum. In hæc ergo natura Filius est, et in hoc originis fonte subsistens processit tanquam ex sapiente **166** sapientia, ex forti virtus, ex lumine splendor. Quæ professio vel nativitas (id est Filius) id in se virtutis

A inesse demonstrat, ut et semper in Patre fuerit, et editus nunquam a Patre recesserit : sicut sapientem sapientia non deserit, sicut fortem sua virtus non relinquit, sicut splendor sese a lumine proprio non secernit.

XXVI. Arius dixit : Intentatæ a me quæstionis nondum nunquam, ut mihi videtur, vales exsolvere. Nam superius, ut hoc ita repetam, dixisse me memini, Deum qui universa complectitur, nihilque extra se habet, nusquam per generationis augmentum defluere posse, et infinitum minime redundare, aut certe substantiam suam divisisse in Filium; et paternam tantummodo ante substantiam pro rata parte secretam a se ac resectam, Filium nominasse; tantumque sibi detraxisse, quantum in Filium contulisse videtur. Ad hæc nullum te constat dedisse responsum.

Athanasius dixit : Vide in quantum laboris amentia, ut divinæ nativitatis arcanum, nec supernis quidem virtutibus cognitum, philosophicis rationibus investigari magis quam fidei veneratione posse conspici arbitrareris; et soli Filio Patrique et Spiritui sancto pro sui miraculi dignitate solummodo cognitum, intra humani sensus rationem concludis, et ac si vulgatam et nullius secreti rem audaci disputationis manu contrectas. Et cum ne de creaturis quidem, quæ sub humani conspectus intuitu sitæ sunt, ratio reddi possit (quoniam investigabili miraculorum operibus subsistunt); tu creatorem eorum qui his multo mirabilibus præstat, quæstione discuti, circumscribere argumento, indignis et profanis rationibus vulgas. Sed dum non vis fidei deservire, dum dedignaris miris et ineffabilibus subijci rebus, dum impatientia æstibus agitaris, et immensa atque infinita metiris, eo intentionis tuæ perducis articulum, ut Deus aut omnino non genuerit, aut si genuit, omnibus a te objectis conditionum necessitatibus subjacuerit.

XXVII. Sed qui tales nugas ore sacrilego garris, et mole corporea subsistentem vis introducere Deum : quia quæ a te **167** objiciuntur, non nisi visibilibus et palpabili materia exstantibus convenientibus. Dum enim conaris ostendere Filium extrinsecus et non de Patris substantia genitum, ad inanis philosophicæ artis quæstiones relicta fidei simplicitate transisti; ut quia divina natura ex sui infinitate decidere non potest, nec per fluentes exuberationum copias amplius redundare, stolidæ atque crassioris materiæ simillima judicetur, quæ sine sui damno ex sese quidquam tribuere non potest. Ergo quia augmentum res corporea sumit, detrimentum res morti obnoxia sentit, videamus utrum Deus, qui in nullo est horum, ex seipso Filium generando, nec substantiam suam pro rata parte diviserit, ut Arius inani metu et superflua timoris formidine opinatur; nec sibi aliquid detraxerit, quod conferret in Filium, ut hoc ipso aut hodie careat, et perfectus non sit, aut eo si non indigeat, videatur superflue abundare. Primo ergo recedentes ab omni corporalium passionum perscri-

ptione, et cunctis visibilium naturarum conditionibus derelictis, de spiritali nativitate spiritaliter disputemus, nec quidquam de ea sensu: nostri opinemur præsumpti ne. Scriptura itaque divina, ut impassibilitatem paternæ generationis ostenderet, sensum, sapientiam, virtutem, verbum, lumen, Filium esse narravit. Sensum scilicet, quo cuncta cogitantur; sapientiam, qua cogitata disponuntur; virtutem, qua disposita perficiuntur; verbum quo perfecta nuntiantur; lumen, quo nuntiata clarescunt. Et hæc omnes nominum species, non diversæ, sed una est virtus.

XXVIII. Quia enim unius sermonis enuntiatione magnitudo ejus nosci non potuit, idcirco multiplicitate vocabulorum appellatione distinguitur, ut ex diversitate vel qualitate nominis, quantitatem virtutis agnoscamus. Quia ergo consilium ab eo, cujus consilium est, non separatur, quia virtus a forti non scinditur, quia sapientia a sapiente non discernitur, quia sensus a sensato non divellitur, quia Verbum a paterno ore non aufertur, quia splendor a suo lumine nulla secretionem discriminiatur; manifestum est, Patrem nec augmentum suscepisse, **168** nec detrimentum Filium generando sensisse; quia hæc in Deo et naturaliter insunt, et ipse in eis naturaliter inest: sicut ipse Filius apertius declarat, dicens: *Ego in Patre, et Pater in me* (Joan. x, 38, et xiv, 10, 11). Esse enim et inesse, nec copia est exuberans, id est extrinsecus redundans (quia ipsum inesse, id est in Patre esse, non recipit Arius, cavillatur extra fluere); nec detrimenti jactura est, dum cor sapientiam gignit, dum intellectus consilium generat, dum os sermonem profert, dum lumen splendorem emittit. Inest enim splendor in lumine et lumen in splendore, et ita in se utrumque natura subsistit, ut neutrum sine altero esse possit; quia ubicunque lumen est, illic et splendor pari radiantis luminis claritate refulget. Ergo Pater non est, copia superflue redundationis, tanquam extra se effluens; sed ex se atque in se, ut sapiens sapientiam genuit Filium, et idcirco ex suæ infinitatis magnitudine nusquam omnino recessit. Sed neque substantiæ suæ portunculam, pro rata parte secrevit a se, quia lumen splendorem gignendo, separationi obnoxium non est. Atque ita singula proseguendo, reperies Patrem in sua generatione nec copia redundantis cumuli auctum, nec divisæ portionis detrimento diminutum, nec separata substantiæ divisione junctum: quia rerum natura, cui sacra illa et ineffabilis generatio comparatur, nihil in se tale recipit, quod aut exuberationi, aut diminutioni, aut jacturæ obnoxium esse possit.

XXIX. *Probus judex dixit*: Certum est quidem naturam luminis, vel verbi ac sapientiæ aliarumque virtutum abs te commemoratarum efficientias his conditionibus teneri non posse. Sed utrum, ut ais, paternæ generationis nativitas talibus comparetur exemplis, divinis te convenit testimoniis edocere.

Arius dixit: Superiore prosecutione mea ita exoratus sum, quod Athanasius perflua cecitatis præcipi-

latur in profundum. Dum enim vult facundiam sui sermonis ostendere, nescius in crimine versatur, Scripturæ divinæ dicendo esse, quod in substantia Dei coæquet Filium genitori; cum ipse Filius de se testetur, et dicat: *Pater major me est* (Joan. xiv, 28); et **169** *Qui me misit, non latum dedit* (Joan. xii, 49); et *Non ego veni, sed ille me misit* (Joan. viii, 42); et *Non veni facere voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui me misit* (Joan. vi, 38); et *Sicut dixit mihi Pater, sic loquor* (Joan. xii, 50); et *Quod dedit mihi, servavi* (Joan. xvii, 12); et *Omnia quæ dedit mihi Pater, nemo aufert a me* (Joan. vi, 39); et *Rogabo eum et exhibebit mihi plus quam duodecim legiones angelorum* (Matth. xxvi, 55); et *Illic calix si non potest transire nisi illum bibam, fiat voluntas tua* (Ibid., 42); et *Transerat a me calix iste. Non sicut ego volo, sed sicut tu* (Ibid., 39); et *Quæ sunt ei placita ego facio semper* (Joan. viii, 29); et *Sedere ad dexteram meam vel ad sinistram, non est meum dare vobis* (Matth. xx, 23); et *Dedit illi nomen quod est super omne nomen* (Philip. ii, 9); et *Exaltavit puerum suum*; et *Benedixit te Dominus Deus tuus* (Psal. xlii, 8); et *Excitavit eum a mortuis. Sedere fecit ad dexteram suam* (Ephes. i, 20), et multa his similia, quæ studio brevitatis omitto. Si ergo majorem habet, si ab eo missus est, si spontanea voluntate non venit, si voluntatem suam non fecit, si quod ei dicitur loquitur, si sibi data custodit, si rogat, si pro calice deprecatur, si nomen ab alio accepit, si ab alio exaltatur, si sedes discipulis petentibus propria potestate non tribuit, si quæ sunt Patri placita facit, et ab ipso a mortuis suscitatur, æquumne videtur ut qui de sua subjectione tanta et talia dicit, Patri efficiatur æqualis?

XXX. *Probus judex dixit*: Si adversus ista copiosa divinæ auctoritatis testimonia, quæ ab Ario de Filii subjectione prolata sunt, aliquid Athanasio competere videtur, edicere non moretur, ut amota superstructione sermonis, ex divinis potius luminibus, aut dissimilis, vel coequalis Patri Filius demonstretur; ut agnita veritate, quæ sanæ fidei ac rationi conveniunt, roborentur.

Athanasius dixit: Quantum velit percurrat in elatione sermonis Arii calliditas, et sibi de auctoritate divinæ legis prolatis plaudeat testimoniis; quibus videlicet nititur ab æqualitate Patris Filium sequerestare: cuncta quæ ab eo prolixius inserta noscuntur, iisdem etiam testimoniis a nobis ejus intentio absque ulla difficultate frustrabitur. Christus igitur Filius Dei, in forma servi, quam sumpsit ex Virgine, Patri dicitur esse subjectus, apostolo Paulo nihilominus affirmante: *Ubi venit, inquit, plenitudo temporum, misit Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege* (Gal. iv, 4). Ille itaque dicitur esse subjectus qui sub lege ex muliere nascitur generatus, et in ea forma majorem se indicat Patrem, quam voluntarie sumpsit ex Virgine. Nam in forma Dei Patris, angelicus ei chorus probatur præbuisse ministerium. Ita enim in Evangelio scriptum est: *Et decessit ab eo diabolus,*

et venerunt angeli, et ministrabant ei (Matth. iv, 11). Objicit quod voluntatem Patris fecerit, et non suam. In hoc magis laudabilis hujus verbi dicto debet agnosci, quia qui Patris voluntatem æquanimiter fecit, æqualitatem ostendit; Apostolo confirmante: *Hæc est, inquit, voluntas Dei in Christo Jesu (I Thes. v, 18).* Nam quia addidit, *Sicut dixit mihi Pater, sic loquor (Joan. xii, 50).* Quare hominum genus, quod rectum est intelligens, audito hoc verbo turbetur? Si enim aliter Christus quam Deus Pater loqueretur, tum magis Patri inæqualis vel dissimilis monstraretur. Si vero quæ loquitur Pater, ea loquitur Filius, nunquam inæqualis Patri aut dissimilis invenitur. *Quod dedit mihi, inquit, servavi (Joan. xvii, 12); et Omnia quæ mihi dedit, nemo auferet a me (Joan. vi, 39).* Dona enim divina, hoc modo intelligenda sunt Filio attributa.

XXXI. Dedit enim Pater Filio omnipotens omnipotentiam, majestatem tribuit majestati, virtutem dedit virtuti, prudentiam dedit prudentiæ, præscientiam dedit præscientiæ, divinitatem divinitati, æternitatem æternitati, coæqualitatem coæqualitati, immortalitatem immortalitati, invisibilitatem invisibilitati, regi regnum, vitam vitam, et non aliam ab ea quam habet dedit, et quantum habet tantum dedit, ve' si quæ alia, quæ Pater Filio indivisibiliter et inseparabiliter contulisse monstratur. Sed hæc omnia habenti potius quam indigenti dedisse probatur, cui a Filio dicitur: *Omnia mea tua sunt, et tua omnia mea sunt (Joan. xvii, 10).* Si ista omnia quæ perhibetur Pater Filio contulisse, alia in eo, et alia videntur esse in Filio, mendacem sine dubio facimus Filium, qui dicit sua esse quæ Patris sunt. Sed si in his quæ dixit, mendax Filius invenitur, et evangelista, qui ait: *Æqualem se faciens Deo (Joan. v, 18),* omni virtute fallitur; ac sic nec Pater Filio integre ac veraciter aliquid contulisse **171** monstratur. Sed si vera sunt, sicut sunt, quæ Pater Filio inseparabiliter et indiscrete contulit, conticescant dementium hominum linguæ, quæ nituntur Filium a Patris substantia separare. Rogat Filius Patrem, ut hominem verum se gestare contendat. Nam ut deitatis suæ intimaret potentiam, mari imperavit et ventis, et quinque millia hominum de quinque panibus saturavit. Calicem passionis ut homo tristis accepit, ut Deus autem fontem aquæ vivæ salientis in vitam æternam credentibus propinavit. **D** Accipit nomen ut in hoc nomine, cœlestia, terrestria et inferna adorent. Exaltatus est de imis ad superiora, id est de carne humanæ fragilitatis, ad Deum conscendens. Sedet ad dexteram majestatis ut eum non dubitet humana infirmitas sequi, ubi caput suum viderit gloriari. Uncus est, ut chrismatis ipsius unctione, a labe prioris hominis delicti purgemur. Excitatus a mortuis est, ut nos exemplo resurrectionis ejus a mortis aculeo liberemur. Sedes discipulis petentibus se non posse dare testatur, ne inter eos divortium nasceretur. Nam qui ait, *Non est meum dare vobis,* ipse jam dudum discipulis duodecim se-

A dium judicandi tribuit potestatem. Quæ sunt Patri placita fecit, quia contraria facere nescit. Nam quia venit non ut faceret voluntatem suam, sed voluntatem ejus qui misit illum, dixit: *Ut faciam voluntatem tuam, Deus meus, volui (Psal. xxxix, 9); et Voluntarie sacrificabo tibi (Psal. lxxviii, 8).* Qui ait: *Pater major me est (Joan. xiv, 28),* dixit, *Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30); et Sint in nobis unum sicut ego et tu unum sumus (Joan. xvii, 21, 22); et Omnia mea tua sunt, et tua mea sunt (Joan. xvii, 10); et Creditis quia ego in Patre, et Pater in me est (Joan. xiv, 10, 11); et Pater meus operatur, et ego operor (Joan. v, 17); et Sicut Pater suscitavit mortuos et vivificavit, ita et Filius quos vult vivificavit (Joan. v, 21); et Qui me videt, videt et Patrem (Joan. xiv, 9); et Qui me odit, et Patrem meum (Joan. xv, 23); et Clarifica Filium tuum, ut Filius tuus clarificet te (Joan. xvii, 1); et Ego clarificavi te super terram (Ibid., 4); et Manifestavi nomen tuum hominibus (Ibid., 6).* Et ut omnis humanæ cavillationis quiescat intentio, Joannem evangelistam, cujus superius usus sum testimonio, proferam testem, qui ait: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.* Si hæc tanta **172** divinitati convenientia, quibus Patrem et Filium unum esse docuimus, perdidit non sufficiunt, alia si videtur, superadjiciamus.

XXXII. *Probus judex dixit:* Si huic tam validæ et certæ prosecutioni Arius nisus fuerit obviare, certum est eum non rationem sequi, sed per verborum irrationabilium campos effrenatus evagari. Qui usque nunc trium substantiarum rationem, ut superius passus est (sicut Athanasius unius, per multis ostendit documentis) per nescio quam nebulosam caliginem circuei, assertionem suam nequiverit demonstrare.

Arius dixit: Nunquid quia ex divinis oraculis Athanasius, nescio quibus articulis, Filium unius esse substantiæ, et Patri coæqualem, ausu temerario visus est affirmare; et Spiritum, qui Patris et Filii minister est iisdem debet æquali confessione conferre? cum ipse Filius dicat: *Ille me glorificabit, quia de meo accipiet (Joan. xvi, 14); et Mittam vobis Spiritum veritatis (Joan. xv, 26); et Spiritus a me procedet. Quem Pater mittet in nomine meo (Joan. xiv, 26), et Pater ad mortuorum ossa dicit: Dabo Spiritum meum in vos, et vivetis (Ezech. xxxvii, 5).* Nunquid is qui a Patre mittitur vel procedit, eidem debet æquari, cum propheta de eo testatur, dicens: *Ecce Dominus firmans tonitruum et creans spiritum (Amos iv, 13).* Prorsus nunquam mihi videbitur creatura suo creatori æquari, aut una cum eodem posse potestate potiri?

Athanasius dixit: Sapientiam et virtutem, Dei Filium esse, jam quidem superius demonstravi, ubi Apostolum dixisse probavi, *Christum Dei virtutem et Dei sapientiam (I Cor. i, 24).* Sed et nunc verius et plenius, si necessarium judicas, de hac eadem probatione replico testimonia.

XXXIII. Ipsa Sapientia, id est Filius, per Salomo-

nem clamitat dicens : *Ego ex ore Altissimi processi* (Eccli. xxiv, 5); et *Ante*, inquit, *colles genuit me* (Prov. viii, 25). Et quod eadem sapientia paterni luminis splendor sit, prædicti Salomonis pariter et David atque Apostoli testimonio comprobatur. Salomone quoque ita dicente : *Splendor lucis*, inquit, *æternæ speculum sine macula* (Sap. vii, 26), per quod et in quo sine dubio Pater videtur, ut ipse in Evangelio ait Filius : *Qui 173 me videt, videt et Patrem* (J. an. xiv, 9). Quod etiam David apertius declarans, ad Patrem loquitur, dicens : *Apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen* (Psal. xxxv, 10). Audis lumen in lumine cerni, id est Patrem in Filio contemplari? Paulus quoque congruentia his prædicat, dicens : *Qui cum sit splendor et imago substantiæ ejus* (Hebr. i, 3). Verbum etiam nominatur, sicut Pater ad demonstrandam generationis suæ impassibilitatem pronuntiat, dicens : *Eruclavit cor meum Verbum bonum* (Psal. xlii, 2); et *Verbo Domini cæli firmati sunt* (Psal. xxxii, 6); et *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. i, 1). *Deus*, inquit, *erat Verbum*. Non prolativum, et sono vocis transiens, sed substantialiter in sua virtute manens, intelligas Verbum. Sed et quod consilium sit, Isaias testis est, dicens : *Vocabitur magni consilii angelus* (Isai. ix, 5), id est paternorum tractatum vel consolationum dispensator et auctor; imo ipsa consolatio et tractatus. Sensus etiam paterni pectoris demonstratur, ut Salomon ait : *Dominus sapientia sua fundavit terram : stabilivit autem cælos prudentia. Sensu ejus abyssi dissiluerunt*. De quo sensu Isaias, et Apostolus dicit : *Quis cognovit sensum Domini* (Isai. xl, 15; Rom. xi, 34)? secundum illud evangelicum : *Quia nemo scit Filium nisi Pater* (Matth. xi, 27). Claruit igitur quantum arbitror, Patrem Filium ex se generando, et eundem in semet habendo, nec auctum et diffusum, nec fuisse penitus diminutum; dum qui generat, in nascentis perfectæ naturæ substantia dignoscitur permanere; nec extra se uterque diffunditur, dum uterque in se invicem manere cognoscitur. Sicut Isaias, non extra infinitatem paternæ naturæ, tanquam ultra se effluentem Filium; sed in se per communis substantiæ unitatem habitantem Patrem et Filium declarat, cum ad ipsum Filium loquitur dicens : *In te est Deus, et non est Deus extra te* (Isai. D xlv, 14).

XXXIV. *Probus judex dixit* : Quantum facultatis percipiendæ rationis humanæ sensus capacitas præstat, plenissime reor Athanasium superioris quæstiunculæ nodosa, tota scrupulosæ opinionis ambigua, in quibus nostra hæcebat intentio, penitus amputas. Si hoc ipsum etiam Ario claruit, 174 edicat apertius; et de his ad alia (si tamen adhuc aliqua supere se putatis) tandem aliquando transeat, quo celerius valeamus operis hujus terminare negotium.

Arius dixit : Si mente pervigili, et sensu sagacis-

simò summam, particulatimque quæstionum a me propositarum dicta rimeris, profecto reperies, Athanasium non ad omnia dedisse responsam.

Probus judex dixit : Quænam illa sunt, in quibus tibi satisfactum non esse arbitraris? Designa manifestius.

Arius dixit : Quid opus est eadem rursus repetendo, longum disputationis funem trahere, cum jam conveniat ultimam te de cognitione sententiam promere.

Probus judex dixit : Semiplenam non oportere sententiam inferre, vestra etiam prudentia mecum pariter recognoscit. Ob hoc de sancto etiam Spiritu aliqua vos convenit disputando proferre.

Arius dixit : Ego Spiritum sanctum non solum Patre et Filio minorem, verum etiam voluntatis eorum ministrum et obsecratorem confiteor, ut pote creaturam creatori reverentissimum famulatus obsequium præbentem. Qui tamen cunctis creaturis et melior, et post Filium primus sit. Nam si æqualis cum Patre, ut Athanasius profitetur, honoris privilegio insignitur, non diceret Filius quia non loquatur a semetipso, sed quæcumque audierit, loquatur. Qui enim nihil ultronea potestatis auctoritate loquitur, jubentis imperio per obsequium ministerii famulatur.

XXXV. *Athanasius dixit* : Si judicis elementia permixtum tribuit et largitur, ex divinis auctoritatibus, etiam Spiritum sanctum, non creaturam esse, sed Deum et creatorem cum Patre et Filio, breviter demonstrabo.

Probus judex dixit : Ut tua professio continet, approba breviter quod ratio exigit documentum; non ex argumento sermonis, sed ex divinarum Scripturarum testimoniis, Spiritum sanctum Patri et Filio cœqualem esse; aut (sicut ipse fassus es) Deum eum vel creatorem communis operis esse ostende; ut dum hæc veridicis testimoniis approbaveris, Arius eadem a sua intentione, veræ fidei professione convictus abscedat.

Athanasius dixit : 175 Multo magis ex hoc apparet Spiritum sanctum a Patris et Filii substantia non esse alienum, dum non a seipso tanquam alienus et extraneus, sed ut pote unius ejusdem naturæ socius, quæ Patris et Filii communia sunt agit et loquitur. Nam si de propriis loqueretur, non solum a Patre alienus, sed et fallax et deceptor proculdubio haberetur : quoniam (ut ait Filius) *Omnis qui loquitur mendacium, de propriis loquitur* (Joan. viii, 44). Et ideo hic verum loquitur, quia non de proprio, id est non a seipso, sed de Patris et Filii, quæ loquenda sunt loquitur. *De meo*, inquit, *accipiet, et annuntiabit vobis* (Joan. xvi, 14). Et ut ostenderet hoc esse a se accipere, quod est etiam de Patre sumpsisse, ait : *Ideo dixi, De meo accipiet*, quia omnia quæ habet Pater, mea sunt (Joan. xvi, 15). Vides ergo Spiritum sanctum a Patre et Filio non esse discretum, dum ea loquitur quæ Patris et Filii propria esse au-

scuntur. Sed et Filius tale aliquid profitetur, dum dicit: *Non enim a meipso loquor (Joan. xiv, 10), sed quæ audivi a Patre meo, nota vobis feci (Joan. xv, 15)*. Quæ sententia Filium et Spiritum sanctum, etiam si Patre minor est (ut falso opinaris), sibi tamen ostendit æqualem, quod impie refugis. Si enim utrique nihil auctoritate propria loquendum præsumunt, nullo se invicem dignitatis honore præcellunt.

XXXVI. Adhuc tamen audi manifestius quomodo Patri æquales habeantur. Dicit itaque Filius: *Opera quæ ego facio, ipsa testificantur de me (Joan. x, 25)*; et iterum: *Ego ex me nihil facio, sed Pater in me manens, ipse facit opera (Joan. xiv, 10)*. Quomodo nunc sua, quomodo paulo post non sua dicit esse opera quæ facit? Sed volens utique unius naturæ demonstrare virtutem, perpetratorum operum efficientiam, ad paternæ dignitatis retulit unitatem. Ut dum opus Patris et Filii est, et opus Filii Patris (quia quæcumque Pater facit, eadem et Filius facit similiter), ex communi gestorum opere, communio cognoscatur esse naturæ. Sicut ergo sua opera non sua dicit; quæ tamen ipsius esse probantur; sic et verba non sua se loqui testatur, quæ profecto ejusdem esse noscuntur. Et quod de Filio, hoc etiam conjice de Spiritu sancto, qui sic a se ipso propter demonstrandam **176** unius naturæ deitatem non loquitur, ut tamen quæ loquitur, ejus esse, et non aliena credantur. *Et loquebantur, inquit Lucas de apostolis, variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis (Act. ii, 4)*. Et in Evangelio: *Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. x, 20)*. Habet ergo ipse propriam fandi auctoritatem, qui liberam cæteris loquendi tribuit facultatem.

Arius dixit: Quibus Scripturæ auctoritatibus docere poteris Spiritum sanctum Deum esse, quem ego creaturam esse confiteor?

Athanasius dixit: Ille ne præcipue declaratur Spiritum sanctum Deum esse, quia ubique est, et nullo continetur loco, sicut propheta dicit ad Patrem: *Quo ibo a spiritu tuo (Psal. cxxxviii, 7)*? Et commonet: *Spiritus Domini replevit orbem terrarum (Sap. i, 7)*. Esse enim ubique, et uno eodemque momento cælos, terras, maria infernaque replere (ut David ait: *Si ascendero in cælum, tu illic es; et si descendero ad infernum, ades (Psal. cxxxviii, 8)*), non creaturæ, sed solius Dei est proprium.

XXXVII. Denique quia idem est incompositæ, id est simplicis naturæ. Nam creatura omnis, quantum ad naturæ ordinem pertinet, composita est. Si itaque Spiritum sanctum compositum ex diversitate formarum valueris ostendere, tunc demum consequens erit ut eum creaturam esse nullus audeat dubitare. Tunc autem necesse erit ut, si creatura est, doceas eum communem esse cum cæteris, vel angelis, vel archangelis, aut potestatibus et principatibus: et unum esse ex illis; ac sic unicum et singularem non esse demonstrares, quod nequaquam utique (obtinentibus, et undique recitantibus prophetis atque apostolis)

A poteris demonstrare. Salomone quidem ita dicente: *Spiritus sanctus simplex, unicus, et cætera (Sap. vii, 22)*. Et Apostolo contestante: *Unus Spiritus (Ephes. iv, 4)*. Et iterum: *Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus (I Cor. xii, 11)*. At rursus: *Quoniam per ipsum, inquit, habemus accessum utique in uno Spiritu (Ephes. ii, 18)*. Cernis igitur, eum qui unicæ ac simplicis naturæ est, Deum potius quam creaturam esse? Denique si creatura et non Deus est, quo utilitatis beneficio in nomine ejus lavacri vitalis regeneratio **177** celebratur? *Baptizate, inquit Dominus, gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti (Matth. xxix, 19)*. Quid enim nobis præstare potest, si Deus non est? Qualis quæso est ista creatura quæ unum cum Patre possidet nomen? B Quem si in baptisate non nominaveris, frustra videbitur mysterium omne, perfectum non erit sacramentum. Incassum quippe Patris et Filii nomine uteris, illo non nominato. Creaturam ergo creatricem esse non posse, nulli est omnino ambiguum.

XXXVIII. Hunc autem Spiritum creatorem esse Scripturæ divinæ ubique loquuntur; sicut in Job volumine legimus; *Spiritus divinus est, qui fecit me (Job xxxiii, 4)*. Nam cunctam generaliter creaturam operasse Spiritus sanctus designatur; sicut David evidentiùs declarat, dicens: *Quoniam videbo cælos, opera digitorum tuorum (Psal. viii, 4)*. Verbi videlicet et Spiritus sancti. Digitum enim esse Spiritum sanctum, cujus opera esse cælorum fabricam, sacro propheta concinit ore, perspicue Dominus in Evangelio demonstravit dicens: *Si ego in digito Dei ejicio dæmonia, supervenit in vos regnum Dei (Luc. xi, 20)*. Quo digito lex Dei in duabus tabulis lapideis conscripta refertur, ut in Exodo legimus: *Accepit, inquit, Moyses duas tabulas scriptas digito Dei (Exod. xxxi, 18)* Unde ostenditur hunc Spiritum sanctum legislatorem esse, cujus lex a peccatis homines liberat, secundum attestantis Pauli præconium: *Lex Spiritus viæ liberavit me a lege peccati et mortis (Rom. viii, 2)*. Cujus virtutis potentiam magi quoque Pharaonis mirabiliter confitentur, dicentes: *Hic digitus Dei est (Exod. viii, 19)*. Adhuc autem creatorem esse Spiritum sanctum, propheta David apertius declarat, dicens: *Verbo Domini cæli firmati sunt, et Spiritu oris ejus omnis virtus eorum (Psal. xxxii, 6)*. Et iterum: *Emitte Spiritum tuum, et creabuntur (Psal. ciii, 30)*. Virtutes autem cælorum angelos esse nemo dubitat. Qui etiam secundum Apostoli testimonium, in hunc Spiritum tanquam in suæ originis auctorem, reverentissime desiderant aspicere, dicit enim ita: *Ea quæ sunt vobis a Spiritu sancto missa de cælis, in quem concupiscunt angeli prospicere (I Petr. i, 12)*.

XXXIX. Si Deus non esset, faciendi quæ vult proprium non haberet arbitrium. At cum in dispensatione sacramenti, **178** libertate utitur voluntatis, nec exspectat jubentis imperium, apparet eum esse non creaturam, sed Deum. Apostolus enim cum de cælestium donorum diversitatibus loqueretur, ad extremum intulit. *Hæc autem omnia operatur unus at-*

que idem Spiritus, dividens singulis prout vult (I Cor. xii, 11). Et iterum : Spiritus, inquit, sanctus distribuit omnibus secundum voluntatem suam (Hebr. ii, 4). Et Dominus in Evangelio ait : Spiritus ubi vult spirat (Joan. iii, 8). Si Deus non est, quomodo vivificat? Apostolo dicente : Littera occidit, Spiritus autem vivificat (II Cor. iii, 6). Et rursus de Deo : Vivificabit et mortalia corpora vestra per inhabitantem Spiritum suum in vobis (Rom. viii, 11). Et Dominus in Evangelio : Spiritus est, qui vivificat (Joan. vi, 64). Unde et in Ezechiele Spiritus vitæ appellatur; Spiritus, inquit, vitæ erat in rotis (Ezech. i, 20). De quo Dominus in eodem propheta mortalium corporibus dicit : Ecce, ego intromittam in vos Spiritum meum et vivetis (Ezech. xxxvii, 5). Ergo qui vitam tribuit, Deus est. Nam si Deus non esset, quomodo mundum judicaturus venire prædicatur? Domino dicente in Evangelio : Cum venerit Spiritus Paraclitus, ipse arguet mundum de peccato, de justitia, et de judicio (Joan. xvi, 8).

XL. Audi aliud argumentum quo clareat Deum esse Spiritum sanctum. Vocat Pater fideles in gratiam suam, vocat Filius, vocat Spiritus sanctus. Qui si creatura esset, parem ac similem vocandi auctoritatem non haberet. Nam de Patre Apostolus dicit : Quando autem placuit Deo, qui me segregavit ab utero matris meæ, et vocavit in gratiam suam (Gal. i, 15). Et de Christo Romanis scribens : In quibus estis et vos, inquit, vocati Jesu Christi (Rom. i, 6). De Spiritu sancto Lucas in Actibus apostolorum dicit : Jejunantibus et munificantibus illis (id est apostolis), dixit Spiritus sanctus : Segregate mihi Paulum et Barnabam in opus ad quod vocavi eos (Act. xiii, 2). Revelatorem quoque esse mysteriorum Spiritum sanctum, eadem Scriptura testatur : Exurgens, inquit, Agabus significavit per Spiritum fanem magnam futurum (Act. xi, 28). Et iterum : Cogitante autem Petro de visione, dixit Spiritus sanctus : Ecce viri tres querunt te. Surge, descende, et vade cum illis nihil dubitans, quia ego misi illos (Act. x, 19). Sed ne multa in unum congerendo testimonia, in longum prosecutionis nostræ tendatur oratio, breviter universa recolligo. Quid ergo tibi videtur, optime iudex. Num Spiritus sanctus Deus non est, qui compositus non est, qui unicus ac singularis est, qui creator ac vivificator est, qui cum Patre et Filio unum possidet nomen, qui peccata donat, qui sanctificat, qui gratiarum charismata pro sui voluntate dispensat, qui mysteria revelat, qui legem dat, qui auctoritate sua ad gratiam vocat, qui mundum judicat, qui tentatores suos condemnat, in quo irremissibiliter impii blasphemant? Si hic talis Deus non est, ostendat quid amplius habere possit qui Deus est.

XLI. Arius dixit : Quanquam sit sermo omnis contradictioni obnoxius, et, velut quodam responsionis clypeo, objectionum tela repulsa frustrentur, tamen istam quam nunc intendimus questionem, quantæcumque Athanasius ingeni subtilitate conetur eludere; nunquam valebit, non dico totam, sed ne ullam quidem ejus particulam rationabilibus dissolvere

argumentis. Dicit Spiritum sanctum Deum esse, quod quidem nusquam evidentius valuit demonstrare. Esto tamen, ut ei contra rerum veritatem concedam ob hoc Spiritum sanctum Deum videri vel esse posse, quod talia operetur quæ non nisi Deo convenit operari. Ergo Deum Patrem, Deum Filium, Deum fatetur Spiritum sanctum : ac per hoc tres Deos, etsi non aperta impietate, ipsa tamen professionis videtur conditione introducere; et per hoc nos ad eum unde digressi fueramus, multorum Deorum errorem quodammodo revocare incipit. Velim optime iudex (si tamen possibile sit) deprehendere novum istum egregium artis suæ magistrum, solutis præstigiolorum fraudibus, convenientium oculos illudentem. Ut enim trium deorum confessionis periculum evadat, subito eos, uti tres unus appareat, incomprehensibili phantasmate conflatur, dicens : Sed hi tres, unus Deus. Rursus quos nescio qua coagulatione permistos et cunitos in unum Deum redegerat, iterum eos separatos triformes ostendit, **180** dicens : Et hic unus Deus Trinitas est. Vide, si vales (oro te) inaudita hæc et invisæ pessimæ imaginationis vestigare portenta. Ego enim comprehendere nequeo, quemadmodum sit Deus nunc unus, nunc tripartitus; nunc ex tribus in uno confusus, nunc ex uno in tribus distinctus; nunc compositione quadam ex partibus conformatus, nunc derivatione nescio qua ex uno iterum in partes divisus. Ait enim, Tres sunt exstantes in sua substantia personæ, et permisceri non debent, ne statum proprium perdant; secundum **C** meam, magisque veritatis sententiam, ait : Si una est persona, hoc ipsum simpliciter fatetur, et liber in Sabellii transeat dogma. Nam quid opus est ad illudendam veritatem, diversis formis et imaginibus variari; et sic Sabellium fugere, ut in me incurrat; sic a me refugere, ut cum Sabellius capiat? Quia ut se impietate Sabelliana exuat, quem unum dicit, tres esse affirmat. Sed ne ego eum in tribus teneam reum, de tribus nescio quo artificio unum constat. Jam si aliquam verisimilem habet hæc fides rationem, æquitatis tuæ est judicare, optime Probe.

XLII. *Probus iudex dixit* : Quem unum dixeris, eundem rursus tres appellare; et quos tres credideris, eosdem iterum unum fateri Deum; quantum ad humani sensus pertinet rationem, multum inconsequens esse videtur, nisi forte hoc divina auctoritate credere jubeamur. Unde ad hæc tam valida, tamque invicta, quæ Arius objicit, Athanasius respondere non differat.

Athanasius dixit : Frustra visus es nodis (ut tibi videtur) insolubilibus vectorum texere retia; non intelligens, neque prospiciens, te quoque his objectionum tendiculis posse involvi. Nam quia mihi de tribus intendis, hanc tibi de duobus refero questionem. Si unum Deum colis, et non est alius præter unum, quomodo duos ad cultum venerationis inducis? Profitendo enim Patrem Deum, et Filium Deum, aut bipartitum Deum, aut duos diversos convinceris profiteri, ac per hoc geminæ divinitati impium exhibes

formulatum; dicente Domino: **181** potestis duobus dominis servire (Matth. vi, 24) Sed ne ego quidem temeritatis notam incurram, si te de divina professione pari questione constringam; cujus præcipua veneratio silentium magis quam callidas exigit quaestiones. Illuc mihi necessario video festinandum, ut tres unum esse, et unum tres esse, et si non ratione qua homo sum, tamen auctoritate perlocuem. Ipsam itaque Trinitatem audiamus dicentem: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. 1, 26). Qui faciendum decernunt tres sunt, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus; sed hi tres unus est. Denique intulit: *Et fecit Deus hominem ad imaginem et similitudinem Dei* (Ibid., 27). Ut ergo Trinitatem agnoscas, pluraliter dictum est, *Faciamus*; et ut hanc Trinitatem unum Deum esse non nescias, adjectis singulariter, *Et fecit Deus hominem*. Et iterum, *Non est bonum hominem esse solum; faciamus ei adiutorium simile sibi* (Gen. 11, 18). Ecce et hic pluraliter dicitur, *faciamus*. In consequentibus autem singulariter insertur, *et fecit Deus hominem ad imaginem Dei: mascululum et feminam creavit eos* (Gen. v, 1, 2) In consultatione tres, in opere unus refertur; ut non diversitas voluntatis, sed unitas appareat potestatis.

XLIII. Et iterum: *Visus est Deus Abraham, ad quem Mambre aspexit; et ecce tres viri steterunt ante ipsum, et procidens adoravit, dicens: Si inveni gratiam in conspectu tuo, ne transieris servum tuum* (Gen. xviii, 1, 2, 3). Ecce et unus dictus est apparuisse, et tamen tres erant; et licet tres essent, tamen unus erat. Cum enim dicit, *Si inveni gratiam in conspectu tuo, ne transieris servum tuum*, ostendit unum esse. Rursum cum dicitur: *Afferatur aqua, et laventur pedes vestri*, ostendit tres esse. Iterum cum dicit, *Apposuit eis mensam et manducaverunt, ipse vero stabat ante ipsos sub arbore* (Gen. xviii, 4), ostendit tres esse. Et cum subiungit, *Dixit autem ad eum, Ubi est Sara uxor tua* (Ibid., 8)? ostendit unum esse. Item cum dicit, *Surgentes inde viri ibant ad faciem Sodomorum, Abraham autem comitabatur cum eis* (Ibid., 9), ostendit tres esse. Et cum repetit, *Dixit autem Dominus, Num celabo ego puero meo Abraham quæ Sodomis facturus sum* (Ibid., 16)? **182** ostendit unum esse. Sed et sacra illa supernarum virtutum carmina, unum tres esse et tres unum esse demonstrant. Isto enim resonant modulo: *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth* (Isai. vi, 5): dum tertio repetunt sanctus, Trinitatem insinuant; dum semel dicunt Dominus, hanc eandem Trinitatem unum esse Deum designant. Huic etiam mysterio illud evangelicum congruit sacramentum, quod Dominus præcepit baptizandas gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19). Ecce, habes tres in uno deitatis nomine subsistentes. Nomen enim Patris et Filii et Spiritus sancti Deus est. De quo nomine in Numerorum libro Dominus ad Moysen loquitur dicens: *Vivo ego et vivit nomen meum* (Num. xiv, 21).

XLIV. Nam et illud non tibi videatur otiosum, quod idem Filius sub ingenti mysterio Trinitatis

loquitur, dicens: *Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob* (Act. vii, 32). In eo enim quod ait, *Ego sum*, unum Deum ostendit: et id quod tertio repetit, *Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob*, Trinitatis apertius declarat sacramentum. Audi adhuc et intuere evidentius arcana hujus mysterium. Dicit Isaias, *Vidi Dominum sedentem in throno*, et infra, *Et dixit, Quem mittam, quis ibit ex nobis?* haud dubium quin ad prædicandum populo Judæorum: *Et dixi, ecce ego, mitte me. Et ait, Vade, et dices populo huic* (Isa. vi, 1, 8, 9). Cum ergo singulariter dicit, *Quem mittam*, unum indicat Deum: et dum insert pluraliter, *Quis ibit ex nobis*, aperte Trinitatem insinuat. Percipe adhuc manifestiorem, si mentis aures gestas apertas, hujus fidei veritatem. **B** Conditorum cæli et terræ, Patrem esse et Filium et Spiritum sanctum, ex iis quæ jam superius protulimus, evidentius declaratur; cum pluraliter dictum fuisse docuimus, *Faciamus hominem* (Gen. 1, 26), ubi tota ipsa Trinitas intelligitur hominem fabricasse; sicut hæc eadem rursus in baptizate creditur hominem reformare. Vel etiam illud quod propheta ait, *Verbo Domini cæli firmati sunt, et Spiritu oris ejus omnis virtus eorum* (Psal. cxlii, 6). Et Salomon ex persona Sapientie pronuntiat, **183** dicens: *Cum pararet cælos aderam illi: cum fortia faciebat fundamenta terræ, ego eram cum illo componens omnia* (Prov. viii, 27, 29, 30). Constat igitur, ut dixi, Patrem et Filium et Spiritum sanctum, id est, totam Trinitatem, mundi creatricem esse. Audiamus ergo per Isaiam prophetam, quod tres unus sit Deus. Dicitur enim ibi: *Ego Deus firmans cælos solus, et stabiliens terram; et nullus mecum* (Isai. xlii, 24). Utrum Patris an Filii volueris esse hanc vocem? Si non totam Trinitatem unum Deum crederis, hæc sententia non stabit. Ait enim *stabiliens terram, et nullus mecum*. Et utique Filius cum Patre erat qui dicit: *Cum pararet cælos aderam, et cum fortia faciebat fundamenta terræ, ego eram penes illum* (Prov. viii, 27, 29, 30). Cum igitur clareat, in conditione orbis solitarii non fuisse Patrem (quippe cui aderat Spiritus sanctus, et Filius, ut pote unius divinitatis virtutisque consortes), quid est quod se solum nec ullum alium secum fuisse testatur, nisi ut intelligas se ipsum, et Filium, et Spiritum sanctum, unum dixisse Deum; cum quo alius extraneus, et a natura ejus alienus non fuit Deus? Et recte Moyses de filiis Israel locutus est, dicens: *Solus ducebat eos, et non erat cum eo Deus alienus* (Deut. xxxii, 12); cum utique et Filium et Spiritum sanctum cum populo fuisse, nec iste possit Arius denegare. Sed Filius et Spiritus sanctus non est alienus, qui cum Patre unus est Deus.

XLV. Audiamus autem et beatissimum Paulum, de hoc eodem mysterio apertius disserentem, et tres unum Deum confirmantem; sicut in libro quem adversus Maribadum, nefanda hæreseos vesærae diaconomi edidimus, plenissime constat expressum; de quo nunc in hoc loco per pauca interserimus. Dum

ergo ille objiceret, quod unio excludat æqualitatis Trinitatem, æqualitas repellat unionem, inter alia multa hoc ego retuli. Audi, inquam, Apostolum, hæc Trinitatis unionem calcitans prædicantem. Dicit in Epistola ad Corinthios prima: *Divisiones donationum sunt, idem autem Spiritus. Et divisiones minorum sunt, idem autem Dominus: et divisiones operationum sunt, idem autem Deus, qui operatur omnia in omnibus* (1 Cor. xii, 4, 5, 6). **184** Quia Trinitas est, tres nominavit. Et quia ipsa Trinitas unus Deus est, cum tres connumerasset personas, non dixit pluraliter *qui operantur*, sed singulariter *qui operatur*. Et ne pravo, inquam, intelligentiæ sensu, de Patre eum solo dixisse arbitreris, *qui operatur omnia*; et non etiam simul de Filio, et Spiritu sancto, diligentius in subjectis quid dicat ausculta. Cum enim multa divini gratiæ opera numerasset, ait: *Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus* (Ibid., 11). Cernis operantem Patrem, operantem Filium, operantem Spiritum sanctum; et cum simul tres operentur, non de eis dicitur *qui operantur*, sed *qui operatur*; ut unus Deus in Trinitate monstretur. Item Filium et Patrem idem Apostolus nominans, *Ipsè Dominus noster Jesus Christus, et Deus Pater qui dilexit nos* (1 Thes. ii, 15), et cum de duobus nominasset, et unum esse ostenderet, non dixit *qui dilexerunt*, sed *qui dilexit*. Nec ait *consolentur*, sed *consoletur corda vestra* (Ibid., 16). Item, *Ipsè autem Deus Pater noster, et Dominus Jesus Christus dirigat viam nostram ad vos* (1 Thes. iii, 11). Nec hic ait *dirigant*, sed *dirigat*. Hactenus de illo opere mutuatissime Trinitatem unum Deum esse, apostolico sensu docuerim; ad reliqua festinemus.

XLVI. Exemplis etiam naturalibus hoc fidei sacramentum posse maxime commendari, apostolorum edocent Acta, narrante Luca de credentibus: *Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una* (Act. iv, 32). Si hoc fidelibus per baptismi regenerationem contulit gratia, ut multæ eorum animæ, una sit anima; cur non multo congruentius de Trinitate credatur, quod unus sit Deus, ut quod nos per gratiam, hoc illa Trinitas habeat per naturam? Nam et si diligentius perspiciamus, invenimus etiam in nobis quiddam naturæ, quod illi beatissimæ atque ineffabili assimilatur, licet longe aliter, Trinitati. Neque enim frustra scriptum est, *Deum fecisse hominem ad imaginem et similitudinem suam* (Gen., i, 17, et v, 1). Hominem ergo ex tribus constare, id est ex corpore, et anima, et spiritu, Apostolus testis est, dicens: *Ut integer, corpus, et anima, et spiritus in diem Domini nostri Jesu Christi servetur* (1 Thes. v, 23). Si in corruptibili et composita natura, tantæ unitatis mysterium reperitur, ut unus tres sint, **185** et tres unus homo sit; quanto pulchrius et honestius de Trinitate accipitur, quod unus sit Deus, non confusionis permistione, sed unitate naturæ? His ergo et aliis quamplurimis testimoniorum documentis, rerumque exemplis imbuti, nec Sabellium incurrimus, tres unum Deum fatendo; nec tuæ perfidæ laqueis irretimur,

A dum hunc Deum Trinitatem esse ingenue profitentur.

XLVII. *Probus iudex dixit*: Contra hæc quæ Athanasius persecutus est, si quid tibi e diverso replicandum remansit, in medium proferre curato.

Arius dixit: Sunt quidem quamplurima, quæ Filium et alterius naturæ, et inferioris doceant e se Filium potentæ. Sed quoniam alibi a nostris contra istorum errores plenius objecta sunt, quid opus est hæc eadem rursus repetere, et lacinosam altercationis præbere materiam? Si placet igitur, de habitis inter nos disputationibus ferto sententiam.

Probus iudex dixit: Jam superius interfatus sum, semiplenam non oportere sententiam promere. Superest ut si quid vobis remansit, peragere dignemini.

Arius dixit: De his quæ cognitioni tuæ patuerunt pronuntiare dignare.

Athanasius dixit: Reliquarum quæstionum, quibus Arius opinatur posse Filium a Patre ostendi minorem, principale illud est, quod idem Filius ait, *Pater major me est*; quod jam cognoscitur intentasse, et huic velut capiti cuncta quæstionum inhærent membra. Nam quod ait, *Non veni facere voluntatem meam* (Joan. vi, 38); et *Non potest Filius a se facere quicquam* (Joan. v, 19); et *Sicut docuit me Pater, sic facio* (Joan. viii, 28); et *Doctrina mea non est mea* (Joan. vii, 16); et *Me oportet operari opera ejus, qui misit me* (Joan. ix, 4); et *Non a me veni: ille me misit* (Joan. viii, 42); et *Ego sum vitis et Pater meus agricola est* (Joan. xv, 1); et *Ego vivo propter Patrem* (Joan. vi, 58). Vel quod diem ignorare se fatetur (Matth. xxiv, 36; Marc. xiii, 32), et quod Patrem suum vocet Deum (Joan. v, 18), et de calicis translatione precatur (Matth. xxvi, 39), et se in cruce derelictum conqueritur (Matth. xxvii, 46), et quod Spiritum suum Patri commendat (Luc. xxiii, 46). et si qua possunt alia hujusmodi esse, illo respiciunt, quæ a nobis cum omni metu et reverentia, secundum dispensationem carnis, qua non solum Patre, verum etiam **186** angelis et hominibus minoratur, et dicta vel facta intelliguntur.

XLVIII. *Tantoque nos beneficio ejus obnoxios credimus*, quanto hæc et indigna esse ignoramus; qui nos tanto dilexit amore, ut ad ista tam vilia, tam injuriosa semetipsum voluerit inclinare. Nam quia angelis minoratus est (Psal. viii, 6), jam supra, ut memini, plenius docuimus, ubi dicentis Apostoli verba posuimus (Hebr. ii, 7). Hunc autem Jesum vidimus propter passionem mortis paulo minus ab angelis minoratum. Quod vero et hominibus minor sit factus, Isaiam audi dicentem: *Vidimus eum et non erat species ei, neque decor; sed species ejus despecta, et deficiens super filios hominum* (Isai. lxxxii, 2, 3). Sed et Lucas evangelista de eo ait: *Et erat subditus parentibus suis* (Luc. ii, 52). Quæ omnia, si secundum humanitatis formam accipiantur, non solum Patre, sed et angelis et hominibus inferior ejus divinitas invenitur. Verum quia utramque in se naturam habuit, Dei scilicet et hominis, utriusque naturæ res

loquitur. atque agit. Neque enim ejusdem naturæ est dicere, *Pater major me est* (Joan. xiv, 28). et dicere, *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x, 30). Dicere, *Non potest Filius a se facere quidquam* (Joan. v, 19); et dicere, *Omnia quæcumque Pater facit, hæc et Filius similiter facit*. Dicere, *Non veni facere voluntatem meam* (Joan. vi, 38); et dicere, *Sicut Pater suscitavit mortuos, et vivificat, sic et Filius, quos vult, vivificat* (Joan. v, 21). Unde et eum auctoritate liberæ voluntatis, leproso ait: *Volo, mundare* (Marc. i, 41).

XLIX. Non ergo, inquam, unius naturæ e-t, præcepis gremio contineri, et astrorum indiciis prodi; hominibus subijci, et ab angelis ministrari; de loco ad locum fugere, et ubique sui præsentiam exhibere; terrona incolere, et cælestia non descere; tentari a diabolo, et ejus in abyssum mittere legiones; eauriem sustinere, et multa hominum millia saturare; aquam siccire, et fluentia laticis in vini naturam mutare; unius momenti ad extinguendam sitim, putealia pocula poscere, et undosi amnis perennes meatus tribuere; rate æquora transmittere, et eadem incessu mirabili, sicco vestigio terere; ignorare diem, et Patrem scire; duas potentibus sedes non concedere, et sponte duodecim simul promittere thronos; mortem **187** formidare, et morti illudere; capi timere, et captivos relinere, totaque inferni jura penitus compilare; desolatam se conqueri, et mox latronem patriarcharum consortio asciscere; omnia ex nihilo condidisse, et eorum potestatem triumphata morte accipere. Vides ergo, cognitorum optime Probe, in hac dispensatione carnis assumptæ, divinitati nihil fuisse penitus derogatum: dum ubi corpore humilitatis impletur officium, ibi divinarum coruscant miracula virtutum. Ergo æqualis est Patri juxta id quod Deus est, et minor est Patre juxta id quod homo factus est.

L. Hæc ideo ego breviter in unum responsionis

A cumulum cuncta congesti, quoniam de his omnibus questionum capitulis, latius et plenius beatus noster disputavit Ambrosius. Contra quem Palladius Arianae perfidiæ episcopus, dum jam, credo, ille sanctus humanis rebus fuisset exemptus, in refutatione dictorum ejus quædam credidit conscribenda. Si quid ergo nunc a te objici potuit, ille jam suis objectionibus occupavit. Cui quoniam uno jam respondi libello, melius reor, si qua hic fortasse omissa videntur, ibi plenius divina opitulante gratia explicare; ut in illo se quoque Arius superatum agnoscat. Quamobrem dignare, optime Probe, ultimam de cognitis ferre sententiam.

Probus judex dixit: Si post innumerabilia testimonia cælesti magisterio promulgata, Ario aliquid remansisse videtur, proponere non gravetur. Quamquam, ut reor, nihil illi responsionis remanserit; quibus videlicet responsionibus possit Athanasium de unius substantiæ, id est, homousii ratione depellere. Sed ne postmodum de aliqua oppressione causetur a nobis, nullus ad respondendum locus ei admittatur.

Arius dixit: Nulli dubium est quod magicis artibus Athanasius non desinat judicium pervertere sensum; ut rectæ fidei tramitem erga eos qui eam religiosius sectantur et colunt, tenere non possint. Et ideo quod in examine tui culminis explicare non valco, principis iudicio reservabo, ubi veritatis indago præpollet, et magicas artes ob veræ fidei observantiam prævalere non posse **188** credendum est.

Athanasius dixit: Qui suis assertionibus adesse non possunt, quibuslibet fallacibus argumentis vel cavillationibus excusationem sibi invenire non desinunt, sicut nunc id facere Arium plenius vestra perspicit magnitudo. Mihi vero ad omnia quæ ab eo in vestri culminis præsentia proposita sunt, veram fidem vindicanti respondisse sufficit.

LIBER TERTIUS.

PROBI JUDICIS SENTENTIA.

I. *Probus judex dixit*: Amore veritatis et fidei, inter sectatores Christianæ religionis, id est Athanasium, Sabellium, Arium et Photinum, arbiter sedi. Qui quoniam diversitate dogmatum et sententiarum varietate, longo discriminis intervallo a se invicem dirimuntur, studiosius explorare curavi cujusnam eorum fides veris assertionibus insigniretur. Quod ut facilius cognoscere possem, singillatim eos fidei suæ feci proferre sententias, easdemque documentis probabilibus roborare mea interlocutione flagitavi; obviantibus sibi scilicet et refellentibus his qui contravenirent, ut aliis defendentibus, aliis obviantibus, lucidissimæ veritatis agnitio panderetur. Quod eos ita fecisse ipsarum prosecutionum lectione demonstratur.

II. Cum igitur Sabellio primum, disputandi licentiam consultatione potius quam auctoritate tribuissem, talem de Deo fidei sententiam protulit, quod diceret Patrem ita solitarium et siugularem sine ulla exstantis Filii, vel Spiritus sancti persona subsistere, ut ipse magis Filii atque Spiritus nomine censeatur: trinomium asserens Deum, id est tanquam si una species vel persona tribus vocabulorum nominibus nuncupetur, non distinctione generis, sed officii permutatione, ut Pater, non quia genuit, sed quia condidit habeatur: idemque **189** ipse de paterni honoris dignitate decidens per quædam naturæ augmenta, aut potius detrimenta, in Filii nomine ex virginei ortus nativitate transierit. Sed hæc inepta esse, et impia, omnique fidei veritate carentia, eorum

qui contraveniebant prosecutionibus manifestissime claruit. Ostensum namque est multis et copiosis divinarum lectionum probamentis, et Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, suis specialiter et propriis existare personis : alium esse genitorem, alium genitum, alium geniti atque ingeniti Spiritum sanctum; licet secundum Athanasii probabilem fidei veritatem, aliud esse non possint, cum alius atque alius credi possint, et profecto sint. Quia enimvero extremæ atque profundæ stultitiæ genus est Patrem nominare eum qui non genuit, et Filium credere eum qui genitus non sit; seu per inania et rebus vacua falsorum nominum commenta, humanarum mentium sensus avocare, et ludicris sententiarum objectionibus fidei Christianæ illudere.

III. Postquam ergo istius erroris præstigia prodita patuere, et Photinum fidei suæ, si valeret, adesse mea interlocutione præcepi. Qui in ipso prosecutionis suæ exordio Dominum nostrum Jesum Christum purum hominem, et Verbi divinitate vacuum fuisse asseruit; et eo usque per quosdam beatæ vitæ profectus illustrius eminuisse, ut in Dei ac Domini appellationem jure transiret; non naturali dignitatis privilegio, sed accidentis probæ ac dignissimæ merito actionis: impium esse dicens naturam divinitatis in eo accipere, qui et materni uteri gestamine vectus, solemnnes feminei pudoris conditiones transierit; et cunas vagitusque expertus, ætatis quoque sortierit incrementa: et in tantum nostræ fragilitatis communia non evaserit, ut et esurieret et sitierit, ignoraverit, tentatus sit, mori timuerit, et mortuus sit. Illa vero quæ in ejus gestis miraculis plena narrantur, non ut Deus (quod non erat) egisse, sed munere patrocinantium meritorum divinitus asseruit impetrasse. Sed hæc etiam probrosæ infidelitatis doctrina, numerosis et multiplicibus documentis impia esse et inanis **190** apparuit; et Deum quoque esse, quem ille solum hominem contendebat, ex illo præcipue claruit testimonio quod Joannes evangelista testatus est, dicens: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. 1, 1)*; per quod non solum ante sæcula Deum apud Deum, verum etiam totius creationis existisse auctorem declaratum est. Plura etiam et alia his similia, sicut prosecutionum corpore tenentur, et præsent pro lata testimonia; quibus dilucide apparuit, hoc Verbum Deum, de Patris utero ante sæcula genitum, et in fine temporum ob amorem hominum nostri generis suscepisse naturam; in qua, salva sui natura, in una tamen eademque persona omnes humanæ fragilitatis subiecit passiones.

IV. Excluso itaque etiam Photino, et ejus errore meis interfatibus abdicato, pondus omne negotii, et tota fidei summa ex Arii atque Athanasii altercationis conflictatione pendebat. Quibus dum ineundi certaminis copiam tribuissem, hæc Athanasius fidei

suæ tramitem pandit, ut Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, unius essentiæ, uniusque diceret esse naturæ. E contra vero Arius referebat, in tantum unius eos non esse substantiæ, ut dignitate, potentia, honore, Patrem Filio multum excellere; Filium vero intra hæc et longe inferius subsistere diceret. Homousii quoque vocabulum tanquam peregrinum, et a Scripturis divinis alienum; nuperque apud Nicæam argumento potius quam auctoritate repertum, penitus repudiandum aiebat, aut certe divinis contineri litteris sibi demonstrari posebat. Alioquin nominis ipsius simul faciendam esse jacturam obnoxissime perorabat. Sed Athanasius utrum nominis novitate, an verbi virtute offenderetur dum inquireret, utrumque sibi Arius displicere respondit. Ex quo apparuit, eum non ob hoc homousion suscipere nolle, quia novum erat, sed quia fidei ejus molimina destruebat. Sed dum iterum ac sæpius proprietatem vocabuli pure et specialiter in Scripturis positi flagitaret, **191** id Athanasius allegabat ecclesiasticæ consuetudinis esse, quando apostolicæ fidei terminos insolens et temeraria hæreticæ fraudis audacia præterisset, his propositionum nexibus inenodabiliter vinciretur, quibus ipsam catholici sensus libertatem intra perfidiæ suæ laqueos implicatam retinere putabat.

V. Et ut se Athanasius antiquorum auctoritate muuieret, talia prisce consuetudinis exempla protulit; quæ Arius non solum negare non posset, verum etiam pariter cum eo fidei ratione defenderet. Proposuit igitur ad demonstrandam super nominum novitatibus antiqui moris regulam, quod contra Sabellium, qui Patrem genitum asserebat, ingenitum atque innascibilem debere catholicos profiteri, præteritorum conciliorum decreto fuisse initum; cum hoc ipsum evidentiùs positum, Scripturæ divinæ auctoritate ostendi non posset; sed hoc profitendum, et ipsa rei veritas, et necessitas hæreticæ professionis exigeret. Item Deum de Deo, lumen ex lumine, Filium constitendum, episcopos religionis, quam Arius tradidit sectatores, in Syrmensi synodo tradidisse; quod ipsum etiam simpliciter et specialiter in Scripturis divinis positum inveniri non posse: et quam plura his similia protulit documenta, quæ gestorum serie tenentur expressa; quibus ostenditur, ad ostendendas hæreticorum insolentias, novorum nominum vocabula fuisse præsumpta: nec tamen contra vetitum apostolicæ sententiæ eos fecisse credendum, quæ profanas vocum novitates præcepit evitandas. Sed profanas, inquit, non religiosas. Nam religiosum esse, ingenitum dicere Patrem, et Filium Deum de Deo, lumen ex lumine; veros quoque Christianos catholicos nuncupari, novi nominis docetur esse vocabulum. Simili ergo modo, aiebat Athanasius etiam Nicæno evenisse concilio. Utque Arius contra fidem rerum triousion, id est tres substantias inducebat; homousion, id est unius cum Patre Filium substantiæ constitendum episcopos censuisse. Et erat omnino consequens, ut si homou-

tii professio tanquam a lege peregrina censeatur, A sci, ut nullam suis unde gignuntur materiis afferant detrimentum, sicut lumen a lumine sumptum, vel accessu, et per quamdam profectus nativitatem ministratum, diminutionis damnus originali possit afferre materiæ, cum et divinus sacrati-simæ Virginis partus, et tale aliquid in se miro atque inexplicabili sacramentorum mysterio fuisse demonstrat: dum sine damno pudoris Deo plenus uterus vacuatur. Et si virginalis integritas, si natura corruptioni obnoxia, Deum pariendo non corrumpitur, quomodo natura incorruptibilis Patris eundem Deum generando corrumpi potuisse credatur?

VI. Et cum se pari quæstionis vinculo arctatum cognosceret, tandem aliquando in eum sententiæ placitum reflexit assensum, ut nudi sermonis probatione omissa, rebus atque rationibus edoceret Patris et Filii aut unam aut diversas esse naturas. Sed hinc Athanasius clarius atque apertum unius substantiæ indicium dabat, quo Patrem ex ipso et non extrinsecus Filium genuisse monstrabat; fierique non posse aliud eum quam id quod ipse est edidisse, cum et divinæ generationis veritas pro sui honoris reverentia id esse credendum exigeret, et rerum naturalium consuetudinis auctoritas invitaret, non posse parentes dissimilis naturæ filios procreare. Et ideo secundum Arii sententiam, qui alterius substantiæ quam Pater est Filium asserebat, hoc humano sensui intelligendum posse reliquit, ut si vere Filius in diversitate naturæ est, non tam genitus quam factus esse videatur: sitque vacua et inanis Filii Patrisque appellatio, dum specie tenus magis quam veraciter, aut ille genuisse, aut hic natus prædicatur. Aut si vere quidem de Patre natus asseritur, nec tamen unius cum eo ejusdemque substantiæ creditur, degenerem eum, et instar alicujus monstri, alias quam paterna natura dictabat editum convenit profiteri. Quod cum sanctæ illi et beatissimæ atque ineffabili non congruat majestati, maxime cum et animantes ab hoc pessimæ conditionis prodigio natura liberos reddiderit, ne aliud quam quod ipsa sunt generent, liquido comprobari ejusdem Filium cujus Pater esse naturæ.

VII. Sed contra hæc Arius illud præcipue opponebat, Patrem non potuisse ex se Filium generare, ne per hoc divisionis alicujus vel corruptionis vitio videatur esse subjectus. Quia si ex semetipso, ut aiebat, id est ex hoc quod ipse est, Filium genuisse credatur, aliquam utique substantiæ suæ portionem **193** a seipso secrevisse putabitur; per quod sine dubio a suæ perfectionis plenitudine admodum desciscens, et divisus profecto, et imminutus esse videbitur. Quod objectionis capitulum, tali Athanasius veritatis ratione submovit; esse impossibile dicens Deum, qui incorporeus sit et invisibilis atque impalpabilis, id in se recipere vel habere quod sit divisionis aut corruptionis vitio subjectum, quoniam scilicet dividi vel imminui contrectabilium soleat et corporalium esse materialium. Deum vero, qui in nullo est horum, tale aliquid perpeti omnino non posse: et ob id credendum quod genuerit, quia se genuisse testatur. Corruptum autem hac ipsa generatione omnino non fatendum, quia semper incorruptus. Maxime cum pleraque inveniantur in rebus corporeis et corruptioni subjectis ita ministrari vel na-

PATROL. LXII.

triumque quoque inventio pari ratione confrustretur. Aut certe **192** doceret Arius trivision specialiter in lege conscriptum, sicut Athanasium de homousii proprietate cogebat. Sed cum hoc penitus ostendere nequisset, claruit eum superflua de Athanasio ex-gisse quæ ipse minime potuit demonstrare.

VIII. Sed iterum Arius Patris et Filii longe imparem dissimilemque naturam hinc ostendere nitetur, quod Filius minorem se dixerit Patre: et non suam, sed ejus in omnibus facere voluntatem. Multaque alia in hunc sensum convenientia de seipso lassum fuisse asseruit, quæ mihi ad demonstrationem dissimilis naturæ satis imbecilla et multum videntur incongrua. Quasi vero si quilibet filius homo patris hominis faciat voluntatem, et eum sibi præstantem fateatur atque majorem, diversæ ab eo poterit esse naturæ: dum etsi possit pater honore præferri, non tamen natura discerni. Quod quidem ego lege atque conditione naturæ humanæ dixerim. **194** Cæterum Athanasius manifestiore sententia hujus nobis intelligentiæ viam aperuit, in qua, omni cunctationis discussa caligine, clarum veritatis lumen eduxit. Quod enim ad totius erroris nebulas effugandas dici vel credi manifestius potuit, quam, sicut in uno Christo duas credimus esse naturas, Dei scilicet et hominis geminam quoque in ejus verbis vel actis rerum cognoscamus inesse virtutem? Ut ea quidem, quæ sublimius loquitur, id est, *Ego et Pater unum sumus* (Joan. i, 30), et cætera his similia, ad deitatis referantur naturam; quæ vero humiliter, secundum hominem fuisse locutum? De Spiritu quoque sancto competens habita disputatio est: quem Arius a communionem naturæ Patris et Filii per creaturæ confessionem longe secretum atque alienum esse putavit. Sed quod unius sit ejusdemque substantiæ hinc præcipue Athanasius demonstravit, dum ea eum loqui atque agere quæ non nisi Deo possibile sit operari vel loqui, taliaque de eo referri quæ nulli conveniant creaturæ, perdocuit. Et ideo a Patris et Filii deitatis unitate extraneum vel divisum esse non posse, quem similis atque eadem operum virtus demonstravit æqualem. Qui et revera, detestabili pravitatis errore, Patris et Filii societate alienus putatur, quia parem nominis virtutisque honorem cum eisdem obtinere monstratur.

IX. Difficilem quoque illam et (ut Arius autumat) insolubilem quæstionem, quod tres unus Deus dici, et idem tribus distingui non posse personis intantaverat, ita Athanasius divinæ Scripturæ auctoritate dissolvit; ut majori sit absolute veritatis enodata, quam fuerit per syllogismos versutiarum pliciles involuta. Manifestius namque docuit quod

in Trinitate unus Deus, secundum naturæ unionem, non secundum distinctionem personarum. Et idcirco tres unus est Deus, quia trium natura una est. Quia et cum multæ animæ una anima, et cum omnes homines unus homo dicitur, secundum naturæ conditionem, quæ omnibus una est, non secundum diversitatem asseritur personarum. Igitur qui natura unus est Deus, idem in personis tres sunt, Pater, et Filius, et Spiritus **195** sanctus. Si itaque horum trium nomen commune requiras, Deus est; in quo uno ac singulari nomine baptismi mysterium celebratur. *Baptizate*, inquit, *gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti* (*Matth. xxviii, 19*). Juxta quam nominis communionem, et Pater Deus, et Filius Deus, et Spiritus sanctus dicitur Deus. Et cum unusquisque eorum singulariter Deus sit, deus tamen eos pluraliter dicere, naturæ unitas non admittit. Quoniam naturæ nomen, quod Deus est, non privatum unicuique et peculiare, sed commune est. Et quod commune atque unum est, plura esse non potest. Et ideo Trinitas non pluraliter dicitur, sed unus dicitur Deus. Ubi vero peculiare aliquid, et quod in aliud non reciprocatur, inest, ibi et pluralitas et distinctio haberi potest. Quia ergo Pater proprie dicitur, et Filius proprie nuncupatur, et Spiritus sanctus propria appellatione distinguitur, nec potest Pater Filius, nec Filius Pater, nec Spiritus sanctus aut Filius aut Pater intelligi, rectissime secundum distinctionem personarum tres nominantur, qui tamen secundum naturæ unionem numerari non possunt. Et ideo tria sunt nomina in personis, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus; unum nomen in natura, Deus; et ob hoc tres unus Deus. Ergo nec confusio in tribus, nec diversitas in uno admittitur nomine: ac sic Trinitas unus Deus est secundum naturæ unionem; et unus Deus Trinitas est secundum personarum distinctionem. Hæc juxta Athanasii sensum verius adhuc et plenius potest quisque disserere; cuius fidei assertio tanta veritatis auctoritate tantaque probabilium rerum astipulatione fulcitur, ut, novo atque inusitato actionis genere, suorum magis adversariorum testimonio comprobetur, et ipsis aliis rationibus constet atque subsistat quibus destrui posse putatur.

X. Dixit enim idem Athanasius tres esse personas et unam eorum esse naturam. Quæ sententia, Sabellii quoque et Arii testimonio comprobatur. Nam usque adeo Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, unius sunt potestatis, uniusque naturæ, ut Sabellius tantam vim conspiciens veritatis, unam et singularem **196** esse personam putaverit. Sed in tantum non est una persona, sed tres distinctæ, ut Arius eos inæquales, et natura dicat esse diversos. Ergo inæqualitas Arii distinctionem indicat personarum. Confusio Sabellii naturæ apertius unionem ostendit. Rursus dum Photinus ad confirmationem sententiæ suæ, qua putat Christum purum hominem esse, illa replicat testimonia quæ idem Christus humanæ conscientis naturæ aut locutus est, aut peregit; id est, dum Patrem sibi majorem, et non suam, sed ejus dicit se

A facere voluntatem, et cætera his similia, quæ disputationis corpore plenius habentur expressa, evidentissime Athanasii comprobatur fidem, qua Christum asseruit hæc omnia non secundum deitatis, sed secundum humanitatis, quam idem gestabat, naturam fuisse locutum. Sed et cum Arius, ex infirmitate dictorum vel gestorum ejus, creaturam eum vult intelligi (indignum videlicet judicans naturam in eo Dei omnipotentis accipere, quem conspiciet tantis necessitatibus subjacuisse), non solum per hæc Athanasii sententiam robustius firmat, qua in Christo secundum dispensationem carnis accipienda esse definiit quæque viriliter aut locutus est, aut peregit; verum etiam simili cum Photino perficiam vinculo tenetur astrictus, dum et ipse pari sententia B Filium Dei creaturam ausus est definire. At quantum in eo sint dissimiles, quod Arius coelestem creaturam, et meliorem cæteris Filium Dei opinatus sit, Photinus vero terrestrem, uterque tamen eorum creaturæ nomine copulatur, dum sive coelestem, sive terrenam dixerint, minime tamen a creaturæ confessione discedunt, adimentes utriusque Filio id quod de Patre natus est; et hoc solum ipso assertionis genere idonei utriusque sunt Athanasio testes. Sed et dum Christum creaturam fatentur, errore consimili reperiuntur æquales.

XI. Probabilis igitur, et omni veritatis assertionem subnixam, utpote apostolicis traditionibus communiam, ex eorum veniens regulis, Athanasii fides apparuit. Evidentius namque nobis secundum normam fidei catholice unum Deum **197** ostendit, non tripartitum, non singularem, non confusum, non divisum, non ex diversitate compositum, non quadam compositione unitum: sed ita Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum propriis exstare atque distingui personis, ut tamen secundum communis naturæ unionem unus sit Deus. Illa quoque anilium fabularum figmenta, quibus Arius et Photinus, pariterque Sabellius, dubia vocabulorum nomina Patri et Filio tribuebant, dum unus ipsum sibi Filium effectum, alii eum non tam genuisse quam creasse inanissime jactabant, veritatis assertionem destructa cesserunt. Nam licet per varios eorum inceserint calles, ad unum tamen compitum pervenerunt. Toti enim Patrem non genuisse dixerunt. Siquidem Sabellius et Photinus aperta hoc impietate astruere nisi sunt. Arius vero in prima quidem disputationis fronte subtilius eludendum putavit, sed processu certaminis hoc ipsum pertinaci impudentia defensavit, asserens Patrem non ex seipso genuisse, sed extrinsecus Filium creavisse. Ac per hoc secundum istorum nefandos errores frustra dicitur Pater, si non genuit; incassum appellatur Filius, quem genitum non esse hæretica impietas delinuit. Sed quod hæc commenta fuerint vanissimæ superstitionis, apertissima Athanasii veritate percipuit, ostendens Patrem vere genuisse, et Filium ipsa paterni nominis veritate vere genitum esse.

XII. Cessit igitur mendacium veritati, et omnis fucus adulterini dogmatis, integritate fidei manifes-

tata, tandem aliquando evanui: atque tota nebulosa assertionis caligo, quæ crasso perfidiae velamine humanas obduxerat mentes, ita nitore fulgentis fidei usque ad purum discussa est, ut ne vestigium quidem sui potuerit erroris relinquere. Unde hortor et simul in commune suadeo, cunctos qui se noverunt Sabellii, Arii et Photini, vel cujuslibet alterius ficti dogmatis erroribus implicatos, si propriae salutis consulunt, si lumini cæcitatem non præferunt, si sibi obesse nolunt quod tam diu a veritatis lumine per palpabiles inanum opinionum tenebras erraverunt,

A si sibi prodesse cupiunt quod Christiani dicuntur. **198** omni verecundiae pudore postposito, relinquentes noxia humani commenta erroris, quibus verum reperisse se falebantur, et quibus sub prætextu Christiani nominis a Christi confessione procul extorres habebantur, totis viribus, totisque fidei nisibus, ad verum et rectum apostolicæ fidei tramitem, cujus Athanasius idoneus et fidelis assertor existit, retinendum oculus festinare contendant, ut veræ integræque confessionis præmium indubitata sorte capessant. Amen.

VIGILII TAPSENSIS DE TRINITATE

LIBRI DUODECIM,

Quos edidit sub nomine S. Athanasii, episcopi Alexandrini.

LIBER PRIMUS.

De unita Trinitate deitatis.

Interrogatio: Tu unus Deus Pater, unigenitus Deus Filius, Deus Spiritus sanctus, quia unam deitatem nobis declarasti, et sacrosanctæ solius divinitatis indivisam gloriam revelasti, et perfectam gloriam Trinitatis tuæ, sempiternamque plenitudinem demonstrasti, ideo optimum duxi ut tua veritas patefacta claresceret, et hæreticorum detecta cæcitas innotesceret. Propter quod subito in æmulationem accensus est animus meus, et exarsit sicut ignis rutilans in densas arborum silvas. Unde quia multi tentaverunt ad **199** stylum luminis viam demonstrare justitiæ, et nobis placuit per anfractus angustiae ejus iter dirigere, et latam et spatiosam viam primum fugere, quis non cupiat, deteresa antiquitus caligine, per aquam vitæ renovari, et post steriles et jejunas siliquas panem vitæ edere, et, ommissa voragine poculi venenosi, calicem salutaria accipere, et, prostrata idolorum profana cultura, Deum verum agnoscere creatorem, et in unum, sprete inveterati sibilatione serpentis, hymnum Deo suaviter decantare, et tandem, refutatis squamosi draconis uberibus, ex evangelicis præceptis melle et lacte potari, et rursus per immortalitatem resumptam angelos apostatas judicare, et post terrenum hominem cælestibus regnis et sublimibus in Jerusalem mancipari? Rogo, quæ et quanta est hæc in Deo humanitatis dilectio, qui tanta præmia credentibus pollicetur? Quis non omni aviditate festinet de gravi somno exurgere, et clarissimam lucem cum infinita admiratione conspiceret? Quam cupio non ad pupillam oculorum obtutibus ostendere, sed religiosis fratribus in arcano cordis secreto recondere. In quo non ambitiosi voluminis confeci cumulum, ne plus verba exaggerarem quam sensum investigantibus intimerem; sed breviter ex parte secundum promissionem infinita comprehendere, et humili sermone sublimia indicavi. Unde totum tibi est plenum, ubi nihil est minus, imo penitus totum

B videtur ignorare, qui huic plenitudini divinæ Trinitatis aliquid voluerit derogare, dum de te magis senserim, quam proprie aliquid de meo dixerim. Nunquid totum secundum professionem regulæ credi te tantum permisisti, et nullo omnimodo mentali æremone deliniri voluisti? Nunquid quia per fidem credi te permisisti, et deitatem divinitatis tuæ immensam apud nos ut enarremus jussisti? Nunquid quia a nobis sentiris proprie, et dicendo definiris? Absit, dum Deus tu tibi tantum solus proprie es agnitus. Propter quod supplex impensissime obsecro tuæ tranquillissimæ Trinitatis gloriam, ut perducas me ad statum perfectum fidei, confessionis meæ verba prominentem. Si cælum vel cæli non sufficiunt ad prodendam sublimis **200** magnitudinis tuæ laudem; si non saturatur oculus ad videndum, aut auris ad audiendum opera magnificentiae tuæ, unde sufficit parvitas mea geminas in confessione referre tibi maximas gratias? Adeo veniam postulo, ne forte cum præsumptionis dicta assumpsero, tuæ majestati videar aliquid derogare. Sed prostratus jaceo ante tuæ sublimitatis gloriæ sedem, ut permittas me de plenitudine thesauri tui legis fontem bibere, et de quatuor exuberantibus fluminibus aquam vitæ haurire. Ex quibus confidenter hæreticorum blasphemias per auctoritatem regulæ præscribamus, et catholicorum a sempiterno vitæ Spiritu, velut de nectaris fonte corda sitientium irrigemus. Hæc est, inquam, materiae formula in collisione hæreticorum, et hæc est tituli victoria in absolutione catholicorum, quam significat principale mandatum Dei: *Euntes baptizate omnes gentes in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19)*? Audi in hoc admirabile ac regale decretum, in quo omne sacramentum in deitate Trinitatis uniter continetur. Quia dixit *in nomine*, evidenter unam deitatem in Trinitate consistere declaravit. Et quod persecutus est, *Patris, et Filii, et Spiritus sancti*, per